

Lord
genaamd
De groote

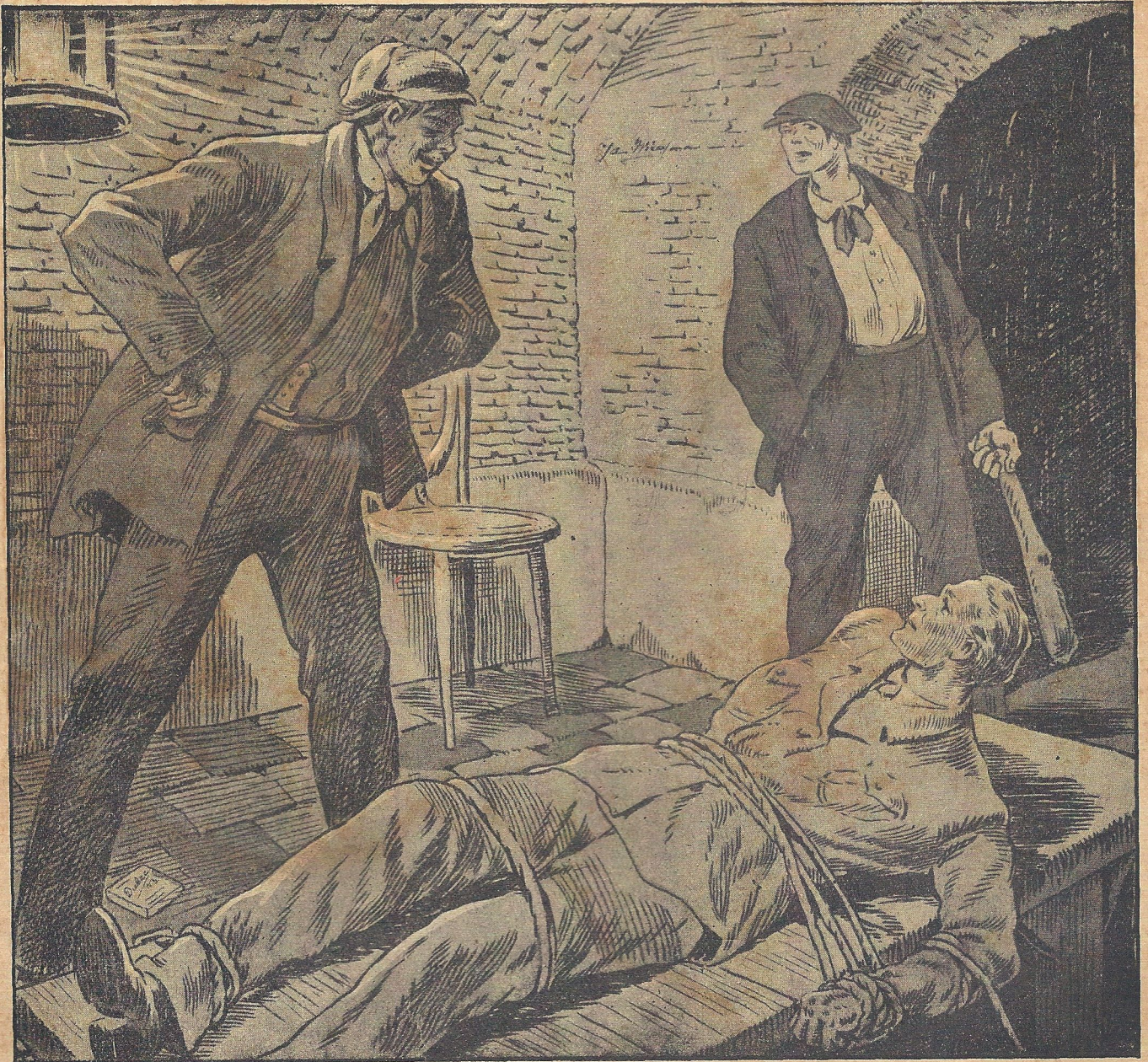

Lister
Raffles
Onbekende.

No. 415

De Vrouw in het Spel.

25000

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL - SINGEL 326 - AMSTERDAM.

De Vrouw in het Spel.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

Wanneer U ons **20 of meer** omslagen van onze **drie** uitgaven toezendt, dus onverschillig of ze van **Nick Carter**, **Buffalo Bill** of **Raffles** zijn, zenden wij **een of meer** keurige doosjes **Dubec**

CIGARETTEN.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

De in te zenden omslagen mogen **niet** lager loopen dan

NICK CARTER No. 303
BUFFALO BILL „ 298
RAFFLES „ 287

Men zende ze als drukwerk, met juiste vermelding van des afzenders naam en adres op den kruisband.

HOOFDSTUK I.

Dood aan John Raffles.

Het was omstreeks één uur in den nacht, toen twee chic gekleede heeren, gehuld in zwarte, met roode zijde gevoerde capes, het hoofd gedekt met een glanzenden cylinder, een klein huis naderden, dat een weinig terzijde van Marble Road, in een der Noordelijke voorsteden van Londen stond.

Het huis had slechts een verdieping, en zag er meer uit als een villa, daar het begroeid was met kamperfoelie en wilde rozen en geheel omgeven door een grooten tuin, die, zoover deze zich achter het huis uitstreckte, zelfs wel wat op een klein park geleek, met een vijver door hooge dennenboomen omgeven, elkaar kruisende lanen, een paar levensgrooten marmeren beelden en talrijke bloemperken.

Alles in het huis scheen zich reeds ter ruste te hebben begeven, want er was geen spoor van eenig licht te ontdekken.

De naastbijgelegen huizen bevonden zich op een afstand van minstens vijftig passen en er was op deze stille plek niets te hooren van het dreunend

geweld der wereldstad, ook niet midden op den dag.

Voorbijgangers waren er in het geheel niet meer te bespeuren en slechts nu en dan weerklonk in de verte de stap van een agent van politie, die op zijn gemak zijn ronde deed.

Toen zij het huis bereikt hadden, stonden zij even stil voor het lage, withouten hek, keken om zich heen en toen lichte één hunner snel de klink van het hekje op, waarop de beide heeren het tuinpad volgden en een oogenblik later het huis bereikten.

Zij gingen het evenwel niet aan de voorzijde binnen, maar liepen er haastig omheen, een smal klinkerpad volgend, en bereikten een groengeschilderde achterdeur.

Eén hunner haalde, hier gekomen, een sleutel te voorschijn, en klopte er op eigenaardige wijze eenige malen mede op het deurpaneel.

Eenige oogenblikken bleef het stil en toen werd de deur geopend, maar slechts op een handbreedte,

en achter die opening zag men twee sterke koperen kettingen glinsteren.

Maar van de persoon, die de deur zoo behoedzaam geopend had, was volstrekt niets te bespeuren.

Alleen werd zijn stem hoorbaar die op zachten toon vroeg:

„Wie zijt gij?”

„Vrienden!”

„Het wachtwoord?”

„De sleutel!”

„Wat komt gij doen?”

„Een vonnis vellen!”

„Uw namen?”

„Philipp Grossly en Percy Mapple,” luidde het antwoord.

„Geef het bewijs!”

Ieder van de beide bezoekers stak zijn hand in den zak en haalde er een klein voorwerp uit — een eigenaardig gevormd, gouden sleuteltje, fraai bewerkt en dat in den ring een letter droeg, overeenkomend met den naam van den drager.

De geheimzinnige man achter de deurkier nam de beide sleutels aan, gaf ze een oogenblik later weder terug, opende een klein luikje in de deur, nam de beide bezoekers gedurende eenige oogenblikken aandachtig op, waarbij hij zich bediende van een kleine elektrische zaklantaarn en toen pas scheen hij tevreden gesteld te zijn en deed hij den ketting van de deur.

De twee bezoekers traden binnen en nauwelijks stonden zij in de smalle achtergang, of de cipier sloot de deur achter hen.

„Zijn wij voltallig?” vroeg Percy Mapple, zich tot den deurbewaker wendend.

„Ja, het wachten was slechts op u! Haast u maar wat — gij zult wel weten, dat de Meester er niet op gesteld is, te moeten wachten, al was het maar enkele minuten.”

De twee heeren ontdeden zich van hun capes, hoeden en handschoenen, die de man van de deur van hen aannam en bestegen, bij het licht van zijn lantaarn, een fraaie eikenhouten trap, die naar de eenige verdieping van het huis voerde.

Zoodra zij den voet op de eerste trede gezet hadden, klonk er ergens boven in het huis gedurende eenige oogenblikken een elektrische schel — hun komst was reeds aangekondigd!

Zij liepen de trap teneinde, bereikten een tamelijk

breed portaal, staken dit over en stonden toen stil voor een hooge deur, waarop een hunner opnieuw met zijn sleutel op de deur klopte en weder begon het spel van vragen en antwoorden, totdat er binnen een sleutel in het slot werd rondgedraaid en de beide heeren konden binnengaan.

Zij bevonden zich thans in een schemerachtig verlicht vertrek, met eikenhout beschoten en waar donkere gordijnen voor de ramen hingen, hetwelk de aanblik niet bepaald vroolijker maakte.

Aan de wanden met hun donker behang hingen als eenig versiersel twee schilderijen in vergulde lijsten, beiden met mythologische voorstellingen — het eene „Het ontstaan van den Melkweg,” het andere „Het oordeel van Paris”.

In het midden van het vertrek stond een groote, ronde ebbenhouten tafel op een zwaren voet, en om die tafel waren vijf mannen gezeten, zwijgend en onbewegelijk.

Allen waren in avondtoilet — rok en witte das.

Een hunner had een zeer merkwaardig gelaat.

Het was tamelijk donker gebruind, de oogen waren van een violetgrijze kleur en de wenkbrauwen, die bijna in een rechte lijn in elkander overgingen, waren diepzwart.

Merkwaardig waren de oogkassen, buitengewoon diep en waarin de oogen als het ware schenen te verzinken.

De tanden waren klein en scherp als die van een wolf, de mond groot, de lippen dun en als met een mes in het hout gesneden, met neerhangende hoeken en een wreeden trek, die het geheele, anders niet onknappe gelaat ontsierde.

Dat was de Meester van het Genootschap van den Gouden Sleutel, een gevaarlijke organisatie, waarbij talrijke benden in Engeland en daarbuiten waren aangesloten.

Slechts de zes mannen, die daar bij hem waren, wisten wie hij was.

En zij wisten evenzeer, dat het hun het leven zou kosten, wanneer zij zijn identiteit zouden verraden, hetzij aan de politie, hetzij aan een der leden van het genootschap.

Zij zelven hadden dezen man eenige maanden geleden gekozen, nadat de vorige aanvoerder van het genootschap om het leven was gekomen door den Gentleman-Inbreker.

Zooals hij daar zat, leek hij wel een Indisch af-

godsbeeld, of een van die Fakiers, die, door godsdienstwaanzin gedreven, uren lang onbewegelijk voor zich uit kunnen staren, schijnbaar niet meer tot de levenden behorende.

Hij keek de beide binnenkomenden een oogenblik strak aan en nu kwamen langzaam de woorden over zijn lippen:

„Ik heb vijf minuten moeten wachten, Grossly en Mapple.”

Het waren slechts weinige woorden, en op zich zelve hadden zij niet veel om het lijf en toch verbleekten de beide mannen, toen zij een blik hadden geslagen in de twee stekende basiliskenoogen — oogen als van een slang, koud en dreigend.

Zij stamelden een verontschuldiging en namen daarop plaats aan de ronde tafel, waaraan de anderen reeds gezeten waren.

Gedurende eenigen tijd bleef het doodstil.

Men hoorde niets anders dan het ruischen van de bladeren aan de boomen in het park en nu en dan het geluid van een automobielhoorn.

Niemand zou het ook gewaagd hebben een woord te spreken, voor de Meester daartoe verlot had gegeven.

Eindelijk opende deze den mond en begon:

„Makkers, ik heb voor hedennacht den Raad van Zeven bijeen doen komen, teneinde te beraadslagen over een zaak, die ons allen ten zeerste ter harte gaat.”

Een paar der leden van den Raad van Zeven knikten een paar malen met het hoofd, als om te kennen te geven, dat zij die reden wel kenden, maar de anderen bleven onbewegelijk zitten.

„Ik zal niet lang uitweiden over hetgeen ons hier bijeen heeft doen komen, makkers!” hernam de Meester op somberen toon. „Gij moet het trouwens begrepen hebben! Eergisteren zijn drie van onze beste mannen, stoutmoedig en sluw, in handen van de politie gevallen en dit door toedoen van John Raffles, die ons alweer te slim af is geweest en het geld van den effectenhandelaar Wimbledon heeft gestolen, dat wij voor ons zelve hadden bestemd! Met ongehoorde stoutmoedigheid is hij te werk gegaan en wij moeten wel bijna gaan denken, dat die man in verbinding staat met den duivel, anders is het bijna onbegrijpelijk, dat hij zoo onze plannen heeft kunnen doorzien en ze tot zijn eigen voordeel heeft weten te beïnvloeden. Bijna zes-

twintigduizend Pond Sterling heeft hij weten buit te maken, als het ware onder den neus van onze mannen, — en van de politieagenten, die notabene gekomen waren, om hem te arresteeren. Bij dat avontuur zijn bovendien een paar van onze mannen ernstig gewond — het is een verlies voor ons, dat slechts zeer langzaam zal kunnen worden aangevuld — de werkelijk goede inbrekers zijn schaarsch tegenwoordig!”

Weer bleef het eenige oogenblikken stil in het groote vertrek.

De zes leden hadden de vuisten gebald en zich op de lippen gebeten — ook zij waren in felle woede ontstoken, toen zij vernomen hadden van den treurigen afloop van een inbraak, twee nachten te voren op touw gezet door een zekeren Healy, geholpen door twee zijner makkers en die zeker rijke vruchten zou hebben afgeworpen, als Raffles zich niet ter elfder ure met de zaak bemoeid had, waarvan hij lucht had gekregen en met het geld was gaan strijken, — zooals de Meester terecht opmerkte, als het ware onder den neus van zijn zoogenaamde vrienden en van de politie.

Een oogenblik had de Meester strak voor zich gekeken op het glanzende zwarte tafelblad en nu vervolgde hij:

„Het koste wat het kost, mannen — wij moeten ons van dien Raffles zien te ontdoen. Bij den hemel — het gaat zoo niet langer! Die man houdt ons voor den gek, het heeft er veel van alsof hij met ons doet wat hij wil, en ik zal alles in het werk stellen, om er voor te zorgen, dat ik het ben! Ik behoef u niet te zeggen, kameraden, welk een ongehoord nadeel de Gentleman-Inbreker, John Raffles, reeds aan onze zaak, aan onze vereeniging heeft toegebracht. Dozijnen van onze beste mannen zijn door zijn toedoen achter de tralies geraakt, de meeste voor vele jaren. Hij gaat onder ons om als de wolf onder de lammeren.”

Een van de leden meende zeker, dat dit een grap was, en liet een kort, onaangenaam klinkend lachje hooren.

Een zijner vrienden keken hem waarschuwend aan en het lachen knapte eensklaps af, alsof de lacher eensklaps door een krachtige vuist bij de keel was gegrepen, zoodat het lachje in zijn borst versmoorde.

De Meester had hem slechts even aangekeken en vervolgde:

„Het is om over Raffles te spreken, dat ik u hier bijeen heb geroepen. Hij weet veel van onze vereniging — hij weet er te veel van, naar mijn zin — maar wij hebben een voordeel en dat is, dat hij tot het huidige oogenblik nog niet weet, wie thans den Raad van Zeven uitmaken en wie er aan het hoofd staat van het Genootschap! Zoolang wij dit geheim kunnen houden, hebben wij een weinig op hem voor — en daarvan moeten wij gebruik maken, zoolang het nog tijd is!”

Een goedkeurend gebrom werd vernomen en de Meester hernam:

„Ik zie met genoegen dat wij het blijkbaar met elkander eens zijn! Het zou ook wonderlijk zijn, als het anders ware! Ieder uwer weet, dat Raffles de doods vijand van onze organisatie is en dat hij haar uit alle macht bestrijdt, met alle middelen, waarover hij de beschikking heeft — en dat zijn er vele en machtige! Mannen — het is al voor mij gezegd door iemand, voor wien ik mij eerbiedig buig — door Professor Nicholson: „Zoolang John Raffles leeft, zoolang zal het Genootschap van den Gouden Sleutel nimmer rustig kunnen arbeiden! Onze diepbetreurde voorganger heeft het bij het rechte eind gehad — John Raffles moet van den aardbodem verdwijnen en dat liefst zoo spoedig mogelijk! Ieder uur, dat hij langer leeft, brengt ons nader aan den rand van den afgrond! En daarom heb ik u hier laten komen — wij moeten aanstonds over middelen beramen om Raffles in onze macht te krijgen!”

De leden van den Raad van Zeven zwenen.

Eenige hunner waren reeds lang lid van het vreeselijke misdadigers-genootschap en zij wisten maar al te goed, met welken tegenstander zij te doen hadden.

Het was gemakkelijk te zeggen, dat men moest trachten Raffles in handen te krijgen — maar het was mogelijk uit te voeren.

Om te beginnen, wist niemand nauwkeurig wie Raffles was, wat hij deed, waar hij woonde.

Men wist alleen dat hij talloze gedaanten wist aan te nemen en de kunst van het vermommen kende als geen ander.

Dank zij deze kunst, welke hij tot volmaaktheid had weten op te voeren, was Raffles er tot dusverre steeds in geslaagd, zich te onttrekken aan alle nasporingen betreffende zijn ware identiteit.

Weliswaar was men er bij vroegere gelegenheden

eenige malen in geslaagd, den Grooten Onbekende in handen te krijgen, maar tenkenmale was het den stoutmoedigen avonturier gelukt, zich weder uit de klauwen van het Genootschap te bevrijden, somtijds op een wonderbaarlijke wijze, die bijna zou doen gelooven, dat Raffles de beschikking moest hebben over bovennatuurlijke hulpbronnen.

Maar de leden van het Genootschap waren niet zeer bijgeloovig en zij wisten maar al te goed, dat Raffles alleen geholpen werd door zijn eigen weergalooze schranderheid en stoutmoedigheid — en door een paar vrienden, wier onwankelbare trouw hem reeds menigmaal als het ware aan den grijpenden klauw van den dood had ontrukkt.

En toch — Raffles was sterfelijk, als ieder ander mensch en ditmaal had de Meester zich dan ook voorgenomen, alle maatregelen te nemen, opdat zijn wraak hem niet zou ontgaan, als hij er eenmaal in geslaagd was, zich van Raffles meester te maken.

Over dit alles dachten de leden van den Raad van Zeven een oogenblik na, toen weder de stem van den Meester klonk, die hernam:

„Kan een uwer ons een middel aan de hand doen, waardoor wij Raffles in onze macht kunnen krijgen?”

De vraag werd niet aanstonds beantwoord, want zij was niet alleen onverwacht, maar de waarheid was, dat niemand er zoo spoedig een antwoord op wist.

Percy Mapple, een van de beide mannen, die het laatst waren binnengekomen, een man van vijftig jaar, maar met een reeds verlept gelaat, dat getuigde van een leven vol uitspatting, was de eerste die aarzelend sprak:

„Anders dan met list kan het niet gaan, Meester!”

„Dat begrijp ik!” hernam de Meester droogjes.

„Wij kunnen moeilijk geweld toepassen, als wij niet eens weten, wie Raffles is!”

„Professor Nicholson, die de tweede Meester van ons Genootschap was, is er eens in geslaagd, Raffles te vangen door op één van zijn zwakheden te speculeeren, naar ik mij herinner!” kwam nu Philipp Grossly. „En het middel gelukte! Raffles liep in de val en als hij niet ter elfder ure door zijn vrienden gered was, dan zouden wij nu reeds lang geen last meer van hem hebben!”

„Wat was die zwakheid?” vroeg de Meester langzaam.

„Zijn medelijden met de zwakken en onderdruk-

ten!" antwoordde Grossly met een spottend grijns-
lachje.

„En zouden wij dat middel kunnen herhalen,
denkt gij?"

„Men zou het in ieder geval kunnen probeeren!"

„Spreek op, Grossly!" beval de Meester. „Ik
zie aan de uitdrukking van uw gelaat, dat gij reeds
een bepaald plan hebt! Laat het mij hooren. Wanneer
het bruikbaar is, dan zal het worden toegepast —
en gij weet, hoe het Genootschap zijn dankbaarheid
weet te betuigen aan dengene, die het groote diensten
bewijst!"

„Het is zoo Meester — ik wilde nogmaals pogen
Raffles in zijn zwakte te tasten en bijvoorbeeld
in de verschillende bladen een annonce plaatsen,
waarin om hulp wordt verzocht voor een jongen man,
of een jong meisje, wie het door het omstandigheden
onmogelijk is gemaakt een studie voort te zetten!
Het is mij bekend, dat Raffles reeds herhaalde malen
dergelijke jongelieden geholpen heeft."

De oogen van den Meester begonnen te fonkelen
en hij sloeg met de gebalde vuist op tafel.

„Waarachtig — het is geen kwaad plan!" riep hij
uit. „Het is in ieder geval de moeite waard, het
eens te probeeren! En wat de hulpbehoevende be-
treft — die hebben wij vlak bij de hand! Constance
moet ons helpen!"

„Vreest gij niet, dat zij wellicht reeds een weinig...
ik bedoel, gelooft gij, dat zij nog jong genoeg is?"
waagde Grossly op te merken.

„Zij is tweeëntwintig jaar — en zij kan er wel voor
zorgen, dat zij er jonger uitziet!" hernam de Meester
kortaf. „Het is juist iets voor haar. Zij houdt van
dergelijke werkjes en ik verzeker u, dat zij haar
rol zal spelen op een wijze, die een tooneelspeelster
van beroep haar niet zou verbeteren! Er moet
aanstonds werk van gemaakt worden. Ik zal Con-
stance inlichten, ik zal zorgen, dat zij in de juiste
omgeving komt, zoodat Raffles onmogelijk argwaan
kan krijgen en morgen de advertentie in de groote
bladen laten plaatsen! En nu zullen wij eens spreken,
mijn vrienden over hetgeen wij zullen doen als
de visch aan het aas gebeten heeft."

Wenscht ge een fijne cigaret?
Koopt Dubec 3.

HOOFDSTUK II.

De advertentie.

Den avond van dezen dag zaten John Raffles en zijn onafscheidelijke vriend Charly Brand in de rookkamer van het heerenhuis, hetwelk de Grootte Onbekende sedert eenige jaren in de Regent Street bewoonde onder den naam van Lord William Aberdeen.

Zij hadden dien dag bij uitzondering thuis gedineerd en rookten nu hunne sigaretten, in afwachting van het oogenblik, dat Henderson de chauffeur hen naar het Alhambra-Theater zou rijden.

De beide vrienden hadden ieder een half dozijn kranten meegenomen en begonnen die door te lezen.

Charly had daarbij een klein notitieboekje naast zich neergelegd en maakte nu en dan een aantekening.

Zoo zaten de beide vrienden zwijgend ongeveer een uur bij elkaar, tot Raffles op zachten toon zeide:

„Heb je de advertentie van het jonge meisje, dat om steun verzoekt ten einde haar studie te kunnen voltooien, reeds genoteerd?”

„Ik heb haar nog niet gevonden!” antwoordde de jonge man. „Hoe luidt ze?”

„Hier is ze: „Jong meisje, door noodlottige omstandigheden hiertoe gedwongen, verzoekt dringend om hulp, opdat het haar mogelijk zal zijn, haar studie voort te zetten.”

„En wil je, dat ik dat noteer?” riep Charly uit. „Lieve hemel, soms staan de advertentiepagina's vol met dergelijke annonces — en negenenegentig procent daarvan zijn eenvoudig bedriegerij en de „jonge dame”, die hen opgesteld hebben, zijn om te beginnen meestal niet jong en ook geen dames in de eigenlijke beteekenis van het woord, maar daarentegen juffertjes, die op deze heelemaal niet origineele wijze in aanraking trachten te komen met rijke oude heeren!”

„Dan blijft er dus volgens jou een procent over en ik vind, dat men die eene procent niet mag verwaarloozen!” hernam Raffles kalm. „Om die negenenegentig bedriegster mag men het meisje, dat inderdaad in nood verkeert, niet in den steek laten! Moet ik er je nog aan herinneren, Charly, dat ik eenige malen zoo gelukkig ben geweest een werkelijk talent van den ondergang te kunnen redden, alleen door een handvol aardsch slijk?”

„Dat is zoo — maar in de meeste gevallen waren het jonge mannen!”

„Er waren twee jonge meisjes onder,” hernam Raffles onverstoort.

„Maar ik vergeet evenmin, Raffles, dat je reeds dozijnen malen, toen je stelsters van die annonces ging opzoeken, binnen tien minuten tot de ontdekking kwam, waarom het eigenlijk te doen was.”

„Welnu wat beteekende dat nog?” hernam Raffles schouderophalend. „Ik was een uur of een paar uren van mijn tijd kwijt en dat was alles! Soms kreeg ik een paar scheldwoorden naar het hoofd geslingerd van die bevallige jongedames, wanneer ik haar zoo onverwachts den rug toekeerde en daarmede was alles afgelopen! Voor zoover ik mij kan herinneren, ben ik maar eens of twee malen er in geloopt, in de war gebracht door het onschuldige uiterlijk van de jonge meisjes in kwestie.”

„En als je zoo voortgaat, Raffles, dan zul je nog herhaalde malen voor hetzelfde geval komen te staan!” hernam Charly, eenigszins ongeduldig. „De zaak is dat je onverbeterlijk bent en niet naar goeden raad wilt luisteren. Laat het in ieder geval aan mij over, te onderzoeken, of wij hier te doen hebben met een bedriegster, of met iemand, die werkelijk hulp van noode heeft! Op die manier bespaar ik je althans een nutteloozen gang, wanneer het mocht

blijken, dat ook deze advertentie niets dan pure oplichterij is van een lichtekooi, die op deze manier kennis tracht aan te knopen met een rijken wel-doener."

„Als je er bepaald op staat, Charly, kun je je gang gaan! Schrijf op de advertentie en laat dat meisje maar eens hier komen!"

„Hier in huis?" riep Charly verschrikt uit. „Nee, Raffles, dat moesten wij nu maar liever niet doen! Ik herinner mij een geval, waarin ons iets dergelijks is overkomen en het had je leelijk kunnen vergaan, als ik niet nog juist bijtijds achterdocht had opgevat!"

„Ik ben het niet vergeten, Charly!" hernam Raffles. „Naar het schijnt heb je het er nu eenmaal op gezet mij het plezier te vergallen, dat ik er steeds in heb om jonge lieden, die het verdienen, vooruit te helpen!"

„Je weet wel beter, Raffles!" hernam Charly op ernstigen toon. „Als zij het inderdaad verdienen, dan ben ik de eerste, om je pogingen hartelijk toe te juichen! Maar dat moet hier nog worden uitgemaakt en ik vind het uiterst onvoorzichtig, de volkomen onbekende persoon, die deze annonce gesteld heeft, hierheen te laten komen! Je weet evengoed als ik, dat er in Londen duizenden personen zijn, die er heel wat voor zouden over hebben, wanneer zij, op geoorloofde of ongeoorloofde wijze, de verblijfplaats van John Raffles konden ontdekken!"

„Misschien heb je wel gelijk, doe dan maar wat je het beste acht!" hernam Raffles na eenige oogenblikken. „Maar maak er wat haast mee — dat jonge ding zit misschien in grooten nood!"

„Ik beloof het je — ik zal aanstonds een briefje schrijven, dat morgenochtend met de eerste post bezorgd zal worden. Ik zal de stelster van de advertentie verzoeken de administratie van de Times te machtigen mij haar adres bekend te maken — dat is verreweg het veiligste, wanneer ik een gefingeerden naam opgeef."

De jongeman had zijn kranten terzijde geschoven en hij begaf zich nu naar zijn eigen werkkamer en schreef haastig het volgende briefje:

„Mejuffrouw,

Naar aanleiding van uwe advertentie in de avondeditie van de Times van heden, verzoek ik u aan de administratie van dat blad verlof te geven mij uw naam en adres bekend te maken, opdat ik u een bezoek zal kunnen brengen.

Indien gij werkelijk eenig talent hebt, zal ik wellicht bereid zijn u behulpzaam te zijn bij het voortzetten van uw studie.

James Huntman."

Een oogenblik had Charly er aan gedacht het meisje te verzoeken een uur op te geven, waarop hij haar zou kunnen opzoeken, maar bij nader inzien vond hij het beter, dit na te laten en haar onverhoeds op het dak te vallen.

De ondervinding had hem geleerd, dat heel wat stelsters van dergelijke annonces het niet waard waren, dat men zich langer dan enkele minuten met haar bemoeide en dat zou spoedig genoeg blijken, als hij haar onverwacht bezocht, zonder van te voren zijn komst aan te kondigen.

Hij sloot het briefje, schreef het adres op de enveloppe en ging het aanstonds posten.

Toen hij zich den volgenden morgen omstreeks tien uur naar het bureau van de Times begaf, voorzien van een visitekaartje, waarop hij zelf met behulp van een kleine handpers den naam van James Huntman gedrukt had, bleek het, dat het jongemeisje van de advertentie er reeds geweest was, haar brieven had gehaald en reeds een kwartier later terug was gekomen met de machtiging om aan mijnheer James Huntman haar naam en adres te noemen — Mary Stone, Tudor Street 17.

„De naam heeft tenminste een fatsoenlijken klank en de straat is een fatsoenlijke buurt," bromde Charly voor zich heen, toen hij het papiertje in zijn zak stopte, waarop één van de klerken den naam en het adres genoteerd had.

Toen hij weder op straat stond, dacht hij er over, om zich onmiddellijk naar het adres te begeven, dat men hem genoemd had, maar hij bedacht zich en reed weder naar de Regent Street, teneinde daar zijn gelaat een kleine verandering te doen ondergaan, waardoor het moeilijk zou worden, hem later te herkennen.

Wat hem er toe dreef, had hij onmogelijk kunnen zeggen, maar hij was nu eenmaal heel wat wantrouwender uitgevallen dan Raffles, vooral in dergelijke zaken, en hij had reeds jaren lang een hartgrondigen afkeer van alle eenigszins verdachte annonces, die reeds enkele malen zijn eenigen waren vriend bijna noodlottig hadden dreigen te worden.

Datzelfde had er hem ook toe gedreven geen gebruik te maken van één der auto's in de garage achter

het huis in de Regent Street, maar een huurauto te nemen en goed acht te geven, of men hem wellicht ook volgde van het administratiegebouw van de Times af.

Hij keek eenige malen onderzoekend door het kleine achterraampje, maar hij zag volstrekt niets verdachts en dit stelde hem reeds een weinig gerust.

Zoodra hij zijn uiterlijk wat veranderd had, verliet hij het huis weder door het tuinpoortje en nam, in de Regent Street gekomen, een auto, die hem in ongeveer een half uur naar het opgegeven adres bracht.

Het huis, dat het nummer zeventien droeg, was oud en zeer klein — het telde slechts twee verdiepingen en het was zoo smal, dat het aan de straatzijde op iedere verdieping slechts twee vensters naast elkaar had.

Charly nam het huis eerst eens goed op en bromde toen voor zich heen:

„Het ziet er in ieder geval behoorlijk uit. Wij zullen maar eens aanbellen.”

Hij trad op de huisdeur toe, die op zijn schellen geopend werd door een helder dienstmeisje.

„Is juffrouw Stone thuis?” vroeg Charly.

„Jawel, mijnheer!” antwoordde het dienstmeisje.

„Zij is zooeven thuisgekomen.”

Charly stak de hand in zijn vestzakje, nam er een goudstukje uit en drukte het in de hand van het dienstmeisje.

„Vertel mij eens kindlief — woont juffrouw Stone hier allang?”

„Bijna drie maanden, mijnheer!”

„Alleen?”

„Ja mijnheer!”

„Heeft zij dan geen ouders?”

„Die zijn drie maanden geleden bij een scheepsramp om het leven gekomen!”

„Geen verdere familie?”

„Familie heeft zij nog wel, maar die schijnt zich weinig om haar te bekommeren,” antwoordde het dienstmeisje schouderophalend.

„Wat doet zij?”

„Schilderen en teekenen, mijnheer!”

„Bezoekt zij dan een academie?”

„Dat heeft zij gedaan totdat haar ouders stierven — tenminste, dat geloof ik!”

„Waar woont zij hier in huis?”

„Zij heeft de heele tweede verdieping, omdat

hier ook haar atelier is, maar ze zal wel gauw moeten verhuizen, want ze zegt, dat ze de huur niet langer kan betalen!”

De argwaan van Charly begon te wijken, want dat alles zag er in het geheel niet uit als bedrog!

Het was natuurlijk dadelijk na te gaan, of er inderdaad een Mary Stone aan de teekenacademie gestudeerd had en meestal geven de juffertjes die dergelijke advertenties met een onzuiver doel stelden, zich niet zooveel moeite om haar ware beweegredenen te verbloemen.

„Denk je, dat Miss Stone mij op dit oogenblik zou kunnen ontvangen?”

„Ik denk het haast wel, mijnheer — maar ik zal in ieder geval uw komst even aandienen. Mag ik uw naam weten?”

„Zeg maar dat ik kom namens James Huntman!”

„Wees dan zoo goed mij te volgen, mijnheer!”

Het dienstmeisje besteede de ouderwetsche wenteltrap en Charly volgde haar op den voet en hield met haar stil op een tamelijk donker portaal, waarop twee deuren uitkwamen.

Zij klopte op een daarvan en riep:

„Hier is een heer om u te spreken, Miss Stone, hij komt namens mijnheer Huntman!”

Aanstonds werd de deur geopend, nadat er aan de binnenzijde een sleutel werd omgedraaid en op den drempel verscheen een mooi jong meisje van omstreeks achttien jaar met goudblond haar, een rond gezicht, met een teederen blos overtoegen en prachtige, groote blauwe oogen.

Zij was eenvoudig gekleed en over haar japon had zij een soort stofjas, die zij zeker pas had aangeetrokken, want het kleedingstuk hing nog open.

Zij scheen verward en verlegen te zijn en stamelde:

„Neem mij niet kwalijk, mijnheer, dat ik u in deze kleeding ontvang, ik wist niet — —”

„Verontschuldig u niet, Miss!” zeide Charly haastig. „Het heeft niets om het lijf! Ik zal u niet langer dan eenige minuten lastig vallen!”

„Kom dan binnen, wat ik u verzoeken mag!”

Charly trad binnen, het dienstmeisje verwijderde zich en de deur ging dicht.

Hij bevond zich in een hoogst eenvoudig gemeubelde kamer, met twee smalle ramen, die op de straat uitzagen.

Alles duidde er echter op, dat de bewoonster van orde en netheid hield, en dat zij een groote liefhebster

van bloemen was, want er stonden veel potten met geranium's, fuchsia's en andere planten voor de ramen en op een bloementafeltje, terzijde van den schoorsteen.

De tafel was gedekt met een kraakhelder kleedje, en ook hierop stond, in het midden, een sierlijke vaas met bloemen.

Aan de wanden hingen etsen en ook eenige schilderstukje, die reeds een geoefende hand en ontwijfelbaar talent verrieden.

De jongeman had dit alles met een enkelen blik overzien.

Toen wendde hij het gelaat weder naar het jonge meisje, dat verlegen was blijven staan en zeide glimlachend:

„Laten wij nu maar eens praten, Miss, als gij het goedvindt. Gij behoeft voor mij volstrekt niet verlegen te zijn. Ik kom namens mijn principaal, een rijken heer, die ongetwijfeld wel genegen zal zijn u te helpen, wanneer het inderdaad blijkt, dat gij het verdient! Ik zelf heb aangeboden eerst het terrein eens te gaan verkennen, want ik wil niet verhehlen, dat ik een weinig wantrouwend ben — en er worden heel wat advertenties opgenomen, zooals gij er een geplaatst hebt, die een geheel ander doel beoogen, dan zij voorgeven!”

„Dat had men mij reeds gezegd, mijnheer,” zeide Mary Stone op zachten toon en met gebogen hoofd. „En dat heeft mij nog geruimen tijd weerhouden tot het plaatsen van een advertentie over te gaan. Maar op het laatst werd mijn toestand onhoudbaar — ik wist geen raad meer! Ik heb een paar kleine schilderstukjes kunnen verkoopen, maar tegen een prijs, dien ik zelf niet durf noemen — zij hadden mij bijna evenveel aan verf, doek en lijsten gekost!”

„Maar hebt gij hier dan heelemaal geen familie, die u terzijde kan staan?” vroeg Charly.

„Mijn familie woont voor het grootste gedeelte in Amerika, mijnheer, en die hier zijn, hebben het zelf lang niet breed — er viel niet aan te denken, bij hen om hulp aan te kloppen! Ik heb de teeken-academie bezocht gedurende eenige jaren en ik zou er zeker nog zijn, als mij geen vreeselijke ramp had getroffen!”

Het jonge meisje zweeg even en haar oogen kregen een vrochtigen glans.

Toen begon zij weder op zachten toon:

„Mijn ouders kwamen tegelijkertijd tijdens een pleziertje om het leven. Het was een verschrikkelijke slag voor mij, en ik dacht destijds, dat ik het niet zou overleven en toen alles achter den rug was, bleek het, dat ik veel geld moest betalen, want mijn lieve ouders hadden om mijnentwille schulden gemaakt, teneinde mij instaat te stellen, mijn studie te voltooien. Ik had naar Parijs en Rome willen gaan — en het zou er ook wel van gekomen zijn, als dat vreeselijke niet tusschen beide was gekomen! En zoo bleef mij niets anders over dan de hulp in te roepen van een edel mensch!”

„Zeg mij eens — heeft die advertentie u veel antwoord opgeleverd?”

„Tot dusverre heb ik er veertig brieven op gekregen — maar laat ik maar bekennen, dat de meeste geschreven waren door lieden, die dachten, dat ik heel iets anders bedoelde!”

„En de overigen? Hebben die u reeds bezocht?”

„Nog niet mijnheer — gij zijt de eerste!”

Charly bleef zijn oogen een tijd strak op het gelaat van het jonge meisje gericht houden.

Hij scheen haar tot in het diepst van haar ziel te willen lezen.

Met achterdocht in het gemoed was hij hier gekomen, maar hij moest het zichzelf bekennen, dat die argwaan blijkbaar geheel misplaats was.

Had niet het dienstmeisje, dat toch van niets kon weten, hem reeds ingelicht omtrent het verleden van de jonge schilderes, en was hem daaruit niet gebleken, dat zij inderdaad degene moest zijn, voor wie zij zich uitgaf?

Mary Stone woonde reeds verscheidene maanden in dit huis, zoo had het dienstmeisje verklaard.

Dat was immers onmogelijk, indien zij werkelijk een lokvink zou zijn, in een kooi geplaatst om daarin Raffles te vangen?

En dan — kon er hoosheid schuilen in het gemoed van een jong meisje met zulk een lief onschuldig gezichtje?

Maar dan dacht Charly toch ook aan het befaamde „Meisje met de madonna-oogen” te New-York, haast een kind nog, en dat er uitzag als de reinheid en de onschuld zelve — en dat toch naderhand ontpopte als de aanvoerster eener zeer gevaarlijke bandietenbende!

En zoo besloot hij in ieder geval voorzichtig te zijn, en er zorg voor te dragen, dat men zijn spoor niet zou kunnen volgen.

Mary Stone had met neergeslagen oogen afgewacht tot haar bezoeker opnieuw zou spreken.

En Charly begon weder:

„Ik zelf kan geen besluit nemen, Miss. Ik zeide u reeds, dat ik slechts optreed als de afgezant van een rijken weldoener, die, zooals gij zult moeten verontschuldigen, liever niet over een nacht ijs zou gaan. Hij weet, dat ik verstand heb van teekenen en schilderen, en hij zond mij hierheen, teneinde mij er van te vergewissen, of gij werkelijk recht zoudt kunnen doen gelden op hulp. Welnu, — ik geloof u te mogen verzekeren, dat die hulp niet zal uitblijven!”

„Dus — ik zou er op mogen rekenen, dat mijnheer Huntman mij persoonlijk komt bezoeken?” riep Mary Stone uit, terwijl zij de kleine handen op de borst drukte, en Charly met haar groote blauwe oogen, die vochtig blonken, verheugd aankeek.

„Daarop kunt gij rekenen, Miss!” antwoordde Charly. „Misschien komt hij nog heden!”

„O, mijnheer, hoe dank ik u!” riep het jonge meisje uit. „Eindelijk zal het dan weer licht voor mij worden! Want ik geloof dat ik talent heb — en mijnheer Huntman zal zijn hulp niet aan een onwaardige hebben geboden! Ik hoop overigens zeer spoedig in de gelegenheid te zijn, hem het geld terug te betalen, dat hij aan mijn verdere opleiding ten koste wil leggen!”

„Dat eert u, Miss!” hernam Charly Brand. „Dan blijft mij thans niets meer te doen over dan afscheid van u te nemen, en u de toezegging te doen, dat mijn principaal u zoo mogelijk nog heden zelf komt bezoeken!”

Charly had zijn hoed en handschoenen gegrepen,

welke hij op de tafel had gelegd, hij liet nogmaals zijn blikken dwalen over de aan de muren opgehangen schilderijen, maakte een buiging voor het jonge meisje, en zeide:

„Het verheugt mij, dat ik kennis met u heb gemaakt, Miss Stone — en ik denk wel dat het ergste voor u thans achter den rug is! Zijt gij vanmiddag thuis?”

„Ik zal op mijnheer Huntman blijven wachten, mijnheer!” antwoordde het jonge meisje.

„Dan zal ik hem verzoeken, zijn bezoek niet langer uit te stellen!” hernam Charly.

Nogmaals boog hij en daarop verliet hij het vertrek.

Hij kon de trap nog niet bereikt hebben, of Mary Stone liep naar het raam en keek naar buiten verborgen achter de vitrages.

Zij kon evenwel op die manier de huisdeur niet zien, en mompelde schouderophalend voor zich heen, terwijl zij zich afwendde:

„Het doet er ook niet toe — onze mannen zullen wel op hun post zijn! Hij ontkomt ons niet!”

Op dat oogenblik ging de deur open, en het dienstmeisje, hetwelk de deur voor Charly geopend had, trad binnen, en vroeg met een grijnslach op haar gelaat:

„Is alles goed gegaan, Constance?”

De zoogenaamde schilderes wendde zich naar de vraagster om, en op dat oogenblik was er in haar groote blauwe oogen heel iets anders te lezen dan argeloosheid en onschuld, toen zij antwoordde:

„Het wild is al in de val geloopt, Daisy. Want ditmaal hebben wij den goede beet — die man kwam inderdaad namens John Raffles hier!”

HOOFDSTUK III.

De valstrik.

Charly Brand was niet zoo onverstandig geweest regelrecht van het huis in de Tudor Street naar het huis van Raffles terug te rijden, want nog altijd was zijn achterdocht niet geheel en al verdwenen, ondanks alles wat hij zooeven had waargenomen, en het zou noodlottig geweest zijn, wanneer personen, die Raffles bestreden, ontdekt hadden dat de Groote Onbekende en Lord William Aberdeen een en dezelfde persoon waren.

Hij begaf zich dus, na een huurauto te hebben aangeroepen, naar een huis in de Victoriastreet, hetwelk aan Raffles toebehoorde, en dat hem reeds onschatbare diensten bewezen had.

Het was geheel verhuurd, op de verdieping gelijkvloers na, en een klein gedeelte van de eerste verdieping, welke Raffles tot zijn eigen beschikking had gehouden.

Men kon het op niet minder dan drie wijzen binnengaan, in drie verschillende straten, en dan was er bovendien nog een ingang, welke alleen aan Raffles, Charly Brand en den trouwen chauffeur James Henderson bekend was, dat was een zeer lange kaarsrechte tunnel, welke een geheimen kelder van het huis in de Victoria Street in verbinding stelde met de onderaardsche werkplaats onder den tuin van het huis in de Regent Street.

Maar ook een van de hovengrondsche toegangen was al heel moeilijk te ontdekken voor degenen, die niet waren ingewijd, want men moest allereerst een kleine deur openen, in een schutting die een grooten tuin afsloot, dan dien tuin oversteken, een kleine koetspoort doorgaan, waarop men zich aan het begin van een binnenplaats bevond, die wel 20 deuren telde, allen behorende tot de huizen, die er omheen gebouwd waren.

En wanneer men eenmaal de deur in de schutting gepasseerd was, en niet al te gebrekkig ter been,

dan kon men zich reeds lang aan iedere nasporing onttrokken hebben, voor een eventueelen achtervolger goed en wel wist, waar men gebleven was.

Ook Charly koos dezen weg.

Hij liet de huurauto ongeveer 100 meter van de tuindeur af stilhouden, stapte uit, betaalde den chauffeur, en liep haastig verder.

Toen hij zich halverwege nog eens omkeerde, kwam het hem voor, dat een tweede auto, een kleine donkergeel gelakte renwagen, op slechts weinigen afstand stilstond van de plek, waar hij zooeven was uitgestapt.

Vlak daarbij stond een heer, met de handen op den rug gevouwen, die naar de etalage van een boekwinkel keek, en in die aanschouwing blijkbaar geheel en al verdiept was.

Charly hechtte daar echter verder geen beteekenis aan, zette zijn weg voort, en had even later de kleine tuindeur bereikt.

Op het oogenblik dat hij binnenging, keek hij nogmaals naar den heer voor den boekwinkel, die nog altijd op dezelfde plek stond.

Haastig ging hij den tuin door, verdween onder de koetspoort, stak de binnenplaats over, en ging een der deuren binnen, welke zich daar bevonden.

Op zijn teenen loopend, ofschoon dit een overbodige voorzorg was, daar hij wel wist, dat hij onmogelijk iemand kon tegen komen, liep Charly door de gang, die zich voor hem uitstreckte, opende aan het einde daarvan de deur, welke hij weder zorgvuldig sloot, en daalde bij het licht van zijn electrische zaklantaarn een steenen trap af, die hem naar een vrij ruimen kelder bracht.

Na eenig tasten langs den muur en na de tegels op den vloer te hebben afgeteld, kon Charly, door op een nauwelijks merkbare verhevenheid te drukken, het zware ijzeren wijnrek van zijn plaats doen be-

wegen, benevens een gedeelte van den muur daarachter.

Hij kroop door de opening, waarop deze zich aanstonds weder achter hem sloot, en bevond zich nu in een tweeden kelder, in een der muren waarvan zich een stevige stalen deur bevond, bijna een decimeter dik, en die door middel van electriciteit in beweging werd gebracht.

Charly verzette het cijferslot, stak een kleinen, eigenaardig gevormden sleutel in de deur en moest toen achteruit stappen, want op hetzelfde oogenblik begon de zware deur op haar hengsels te draaien.

Charly wist, dat nu reeds Raffles van zijn komst op de hoogte was, want bij de eerste beweging van de draaiende deur zou er in het huis in de Regent Street in de garage zoowel als in de werkkamer van Raffles, een luid klinkende schel overgaan.

Zoodra de deur zich geheel geopend had, trad Charly de tunnel binnen die zich voor hem uitstreckte, en aan het begin waarvan in het licht van zijn zaklantaarn de omtrekken te zien waren van een eigenaardig wagentje, dat op slechts twee achter elkaar staande wielen, met zeer groote snelheid over een enkele spoorstaaf liep, en dat in beweging werd gehouden door een zoogenaamde gyroscoop, een uiterst snel rondwentelende, horizontaal geplaatste stalen schijf.

Hij nam de telefoon van den haak, die hier aan den muur bevestigd was, en had zich in het volgende oogenblik in verbinding gesteld met Raffles, dien hij het wachtwoord opgaf.

Vervolgens zette hij de cijfers van het cijferslot weder dooreen, en haalde, weder in den tunnel getreden, een kleinen koperen hefboom over, waardoor de deur zich weder sloot.

Hij stapte in het electrisch gedreven wagentje, dat hoogstens 80 centimeter breed was, en voorzien van twee zadels en twee stellen pedalen om het te kunnen voortbewegen, in geval er iets niet in orde mocht zijn met de leiding, en draaide een kruk om.

De geweldige stalen tol begon aanstonds met groote snelheid te draaien, en een paar seconden later klapte automatisch de stutten omhoog, waardoor het wagentje in evenwicht moest houden, wanneer de gyroscoop niet in werking was.

Een beweging aan een tweede kruk — en met weergalooze snelheid stooft het wagentje, zich voort-

bewegend op zijn twee wielen, door de kaarsrechte tunnel, die ongeveer 4 kilometer lang was.

Binnen weinige minuten had Charly het andere uiteinde van de tunnel bereikt.

Hij schakelde den stroom uit, begon te remmen, en bracht het eigenaardige voertuigje tot stilstand aan het begin van een ruim onderaardsch vertrek, dat eveneens met een stalen deur was afgesloten.

Voor een vreemdeling zou het eenvoudig onmogelijk zijn, deze deur te openen, tenzij hij zijn toevlucht nam tot dynamiet, maar Charly kende het geheim hetwelk deze deur in beweging bracht, en eenige oogenblikken later steeg hij langs een ijzeren trap naar het tuinhuis, dat zich achter in den tuin bevond van het groote huis van den Gentleman-Inbreker.

Na alle uitgangen zorgvuldig te hebben afgesloten, repte hij zich den tuin-door, gaf, voor hij binnentrad, het signaal, en stond even later tegenover Raffles.

Deze keek hem glimlachend aan en vroeg:

„Er was dus reden om zoo voorzichtig te zijn? Je argwaan was dus toch gegrond?”

„Ik geloof in ernst, dat zij ongegrond was — maar je weet dat ik in dergelijke dingen verbazend voorzichtig ben! Het meisje heeft een uitstekenden indruk op mij gemaakt, zij heeft ontégenzeggelijk groot talent, zij heeft mij haar naam en alles opgegeven, ik heb dien dienstmeisje uitgehoord, toch achtte ik het verstandiger niet regelrecht hierheen terug te keeren, maar gebruik te maken van den tunnel.”

„Heeft iemand je dan gevolgd?”

„Voor zoover ik kon nagaan niet — maar dat is in een stad als Londen moeilijk met zekerheid te zeggen. In ieder geval — Mary Stone — dat is haar naam, verdient het zeker, dat zij geholpen wordt! Ik heb haar werk gezien — het is verbazend voor een kind nog haast!”

„Je raadt mij dus aan er zelf eens heen te gaan?”

„Ze verwacht je hedenmiddag!”

„Mooi zoo! Dan zullen wij er spoedig werk van maken. Hoe eerder dat jonge meisje geholpen wordt, hoe blijder zij zeker zal zijn.”

„Het is nog een heel klein ding — een jaar of zeventien, misschien nog wel jonger. Zij heeft allebei haar ouders door een noodlottig ongeluk verloren, drie maanden geleden, en haar familie schijnt zich in het geheel niet om haar te bekommeren. De kamer ziet er netjes uit, zij houdt blijkbaar veel van bloemen,

maar het is toch duidelijk te zien, dat zij spoedig ten einde raad zal zijn, als er geen hulp geboden kan worden. Zij heeft mij verteld, dat zij wel eens een enkel stukje verkocht heeft, maar de kunstkoopers exploiteeren haar, zooals het helaas zoo menigmaal gebeurt, en zij gevoelt wel, dat zij nog niet bereikt heeft, wat zij zou kunnen bereiken, wanneer zij slechts instaat was haar eenmaal begonnen studies voort te zetten!"

„Vanmiddag ga ik er heen, Charly!" hernam Raffles.

„Doe dat — maar belooft mij, dat jij de noodige voorzorgmaatregelen zult nemen!"

„Toch nog?" vroeg Raffles glimlachend.

„Zeker — toch nog!" antwoordde Charly. „Ik blijf er bij — advertenties, vooral van deze soort, hebben altijd mijn argwaan gaande gemaakt. Men weet dat Raffles op ruime schaal ellende lenigt, en de verdrukten en zwakken te hulp komt — en wat zou er meer voor de hand liggen dan op die eigenschappen te speculeeren, teneinde aldus te pogen, zijn identiteit te doorgronden?"

„Nu mijn waarde, ik geloof toch wel dat in dat speciale geval je vrees volkomen misplaats is!" hernam Raffles glimlachend. „Een meisje van 16 jaar."

„En ik voeg er bij, Raffles, een meisje dat er uitziet als de onschuld zelve! Dat alles belet volstrekt niet dat hier valsch spel gespeeld zou kunnen worden! Het „Meisje met de madonna-oogen" zag er ook uit om haar je laatsten stuiver toe te vertrouwen — en het zal je niet onbekend zijn, dat we met dat jonge ding een strijd op leven en dood hebben moeten voeren — zij was een zeer gevaarlijke misdadigster, ondanks haar lieftalig en onschuldig uiterlijk! Kort en goed — belooft me dat je in ieder geval de noodige voorzichtigheidsmaatregelen zult nemen!"

„Ik zal het doen om je te plezieren, Charly! Maar werkelijk je overdrijft. Een huis in de Tudor Street, waarvan het dienstmeisje je zelf inlicht, een jong schepseltje van 17 jaar, van wie het natuurlijk aanstonds is na te gaan of zij de waarheid heeft gesproken — hier kan geen bedrog schuilen!"

„Wat de laatste aangaat — daar kunnen wij nog spoedig genoeg navraag naar doen!" hernam Charly. „Als dat ongeluk pas drie maanden geleden heeft plaats gehad, dan moest men zich dat nog herinneren, en wanneer je er niets tegen hebt, zal ik mij in verbinding stellen met de redactie van de „Times",

waar ik een paar vrienden heb, en die mij spoedig genoeg op de hoogte zullen kunnen stellen."

„Doe dat — dan zul je volkomen gerust zijn gesteld!" hernam Raffles.

Charly toog aanstonds aan het werk, en reeds een half uur later was hij volkomen op de hoogte gesteld.

Inderdaad was drie maanden geleden een echtpaar Stone om het leven gekomen, door de aanvaring van een plezierboot, waarmede de beide echtelieden een tochtje hadden ondernomen.

Wat Mary Stone betreft — zij had inderdaad de teekenacademie bezocht en werd daar onder de beste en meest belovende leerlingen gerekend.

Zij had evenwel haar studiën ongeveer drie maanden geleden eensklaps moeten afbreken, daar zij het geld miste, om verdere lessen te kunnen betalen.

Thans volkomen gerust gesteld, zag Charly Raffles omstreeks half drie in den middag vertrekken, maar hij had het toch door weten te drijven, dat Raffles zijn gelaat een verandering had laten ondergaan, zoodat hij op iedereen kon gelijken, maar zeker niet op Lord William Aberdeen.

Ook had Raffles een van zijn eigen auto's genomen, en Henderson, de reusachtige chauffeur, zou hem naar de Tudor Street rijden.

Het was bijna drie uur voor de auto stil stond, en Raffles uitstapte.

Hij belde aan, en trad het huis binnen.

Wanneer hij echter nog eens om had gekeken, zou hij gezien hebben, dat er op ongeveer 20 passen afstand een jonge vrouw stond, met een mooi, maar bleek gelaat, en groote zwarte oogen, die daar had geloopt, maar plotseling stilstond, en de hand op het hart drukte, zoodra zij hem uit de auto had zien stappen. . . .

Hetzelfde dienstmeisje dat de deur voor Charly had geopend, liet ook Raffles binnen.

„Is Mary Stone thuis, kindlief?" vroeg Raffles. „Ik ben James Huntman! Miss Stone verwacht mij."

„Zij is op haar atelier, mijnheer! Wees zoo goed mij te volgen, dan zal ik u den weg wijzen!"

Raffles beklom de trap, en even later diende het dienstmeisje hem aan, en de Groote Onbekende stond tegenover het schepsel dat den Meester beloofd had, den gevreesden vijand in het verderf te helpen storten. . . .

Hij keek in de diepblauwe oogen, die hem zoo onschuldig aanstaarden, hij liet even zijn blikken

rusten op de teedere lijnen van mond en wangen, en begon toen op warmen toon:

„Het doet mij genoeg dat ik kennis met u maak, Miss Stone! Mijn afgezant, die hedenmorgen bij u was, heeft mij reeds een en ander van u medegedeeld, en dat heeft hij mij slechts den lust aangewakkerd, om u persoonlijk te leeren kennen. Mag ik weten, of alles wat hier aan den muur hangt, door u zelf is geschilderd!”

„Niet alles — mijnheer — maar dat zeegezicht daarginds, die weide met koeien, en dat — en dat.”

Het jonge meisje had Raffles voor de schilderijen gebracht, en toonde ze hem.

Raffles bekeek zij aandachtig en met het oog van een kenner zag hij dat hij hier inderdaad te doen had met een ontluikend talent, dat tot vollen wasdom zou uitgroeien, wanneer men het slechts de gelegenheid gaf, zich te ontplooiën.

Ook de teekeningen, de schetsen, de losse krabbels getuigden van een origineele begaafdheid, zeker niet gewoon in zulk een jong meisje.

Mary Stone was Raffles overal gevolgd, en vroeg nu op schuchteren toon:

„Neem mij niet kwalijk mijnheer — maar het is hier zoo warm — wilt gij u niet even ontdoen van die dikke jas?”

Een oogenblik aarzelde Raffles.

Hij had een zeer fijn gehoor, en er waren weinig nuances in de menschelijke stem, die hem ontgingen.

Maar hij behoefde slechts een enkelen blik op het onschuldige gelaat van het jonge meisje te werpen, om tot de overtuiging te geraken, dat het dwaas zou zijn, ook maar de geringste achterdocht te koesteren.

Misschien had de stem van Mary Stone zoeven een weinig vreemd geklonken — maar dat moest zeer waarschijnlijk worden toegeschreven aan haar verlegenheid.

Hij was juist voornemens aan het verzoek van het jongemeisje gevolg te geven, toen Mary Stone, die voor het raam was getreden, en een blik naar buiten had geworpen, eensklaps verschrikt terugtrad onder het slaken van een lichten kreet.

„Wat is er, Miss?” vroeg Raffles verwonderd over

de uitdrukking, die hij op het gelaat van het jonge meisje zag.

„Ik vraag u verschooning, mijnheer Huntman!” zeide Mary Stone op gejaagden toon. „Daar komt iemand het huis binnen met wie ik volstrekt een zeer belangrijk gesprek moet voeren! Neemt gij het mij erg kwalijk, wanneer ik u verzoek even in mijn zijvertrek te gaan?”

„Niet in het minst, Miss!” antwoordde Raffles glimlachend. „Zaken gaan natuurlijk voor en ik denk er niet aan, mij met de uwe te bemoeien. Ik heb den tijd. Zeg mij slechts waar ik zoolang moet wachten en waarschuw mij, wanneer uw bezoeker of bezoekerster vertrokken is”.

Mary Stone had Raffles naar een deur gebracht, die op een smal portaal bleek uit te komen en voerde hem langs een lange gang naar een soort wachtkamertje waar slechts eenige meubelen stonden en dat maar een enkel venster had, dat uitzicht gaf op een groote binnenplaats.

„Ik vraag u nogmaals verschooning — gij zult het wel heel onbeleefd van mij vinden, maar ik kan de dame, die mij komt bezoeken, onmogelijk wegzenden!” hernam Mary Stone.

„Verontschuldig u toch niet! en haast u maar niet te zeer! Ik zie daar een paar jaargangen van „Punch” liggen — ik zal mij niet vervelen!”

Raffles was reeds binnen getreden en nam plaats op de eenvoudige lederen sofa, die tegen den muur stond.

Mary Stone knikte hem dankbaar toe en verliet daarop haastig het vertrek met de belofte, dat zij hem zeker binnen enkele minuten weer zou komen halen.

Toen ijde zij zoo vlug zij kon door de gang en riep, op het hoofdportaal teruggekeerd, met gedempte stem:

„Daisy! Daisy — waar zit je toch! Doe niet open! Maar het volgend oogenblik begreep zij, dat het reeds te laat was — er naderden schreden op de trap.

Haastig ging zij haar kamer binnen, sloot de deur en het mooie gezicht had een uitdrukking van woestenhaat, toen zij tusschen de scherpe tanden siste:

„Zij hier! Zou zij mijn spel kunnen bederven?”

HOOFDSTUK IV.

Een kink in de kabel.

Mary Stone hield zich doodstil, in de hoop, dat de bezoeker, meenende, dat zij niet thuis was, weder zou vertrekken.

En in zichzelf vloekte zij tegen haar onhandige medeplichtige, die iemand het huis had laten binnenkomen, nu zij op het punt stond met den vijand van het Genootschap van het Gouden Sleutel af te rekenen!

Toen werd er op de deur geklopt.

Zij gaf geen antwoord.

Het volgende oogenblik klonk er een stem op de gang:

„Doe de deur open, Constance! Geef je maar geen moeite — ik heb je door het sleutelgat duidelijk zien zitten! Doe open, of bij God, ik maak alarm! Ik schreeuw de heele buurt bij elkaar.”

Met een fel gebaar van woede sprong Constance op, trad op de deur toe en schoof de knippen terug.

Met een verwrongen bleek gelaat, de handen in de zijde gesteund, keek zij de bezoeker aan en zeide toen op zachten toon:

„Durf jij hier komen, Irma Dubarry? Durf je je aan mij vertoonen, ellendig schepsel, die de belangen van de bende verraden hebt, die gedeserteerd is? Ik heb veel lust om je aanstonds een kogel door het hoofd te jagen.”

Maar de aangesprokene haalde minachtend de schouders op en trok toen snel de hand uit haar mof, gewapend met een kleine revolver.

„Dacht je dat ik daar niet op gerekend had?” vroeg zij op zachten toon. „Ik wist immers met wie ik te doen kreeg?”

„Hoe ben je hier binnen gedrongen?”

„Laat ons over zulke bijzonderheden niet praten! Als je het weten wilt — Daisy herkende mij in het begin volstrekt niet en ik heb de onnoozele gans eenvoudig terzijde geschouwen. Ik moet met je spreken, Constance.”

„Waarover kunnen wij wel te spreken hebben?” vroeg de jonge vrouw op schamperen toon. „Je hebt voor ons afgedaan — als ik den Meester zou mededeelen, dat je weer hier in Londen bent, dan zouden je dagen spoedig geteld zijn.”

„Ja, dat begrijp ik!” hernam de bezoeker, terwijl haar lippen zich verachtelijk krulden. „Een vrouw die haar leven van misdaad laat varen, een vrouw, die tracht haar verleden weder goed te maken — die heeft natuurlijk afgedaan in de oogen van misdadigers, zooals jij er ook een bent!”

„Ben je hier gekomen, om me dat te zeggen?” vroeg Constance hoonend.

„Nee, daarom kwam ik niet hier! Het raakt mij niet wat jij doet. Ik kom hier om John Raffles te waarschuwen.”

Constance deed een stap achteruit, alsof zij een slag in het gelaat had gekregen en haar oogen hadden een valschen glans, toen zij stamelde:

„John Raffles? Je praat wartaal! Ik weet volstrekt niet wat je bedoelt?”

„Je weet het maar al te goed, Constance!” hernam Irma Dubarry ijskoud.

„Tracht het maar niet te verbergen — je bent toch niet zoo'n goede tooneelspeelster, als ik wel eens gedacht heb, want je stem en je geheele uiterlijk verraden je! Het toeval heeft gewilt, dat ik Raffles hier heb zien binnengaan, zeker geen volle vijf minuten geleden! Ik weet pas enkele dagen, dat

je hier woont — en al had Raffles zich goed vermomd, ik heb hem toch dadelijk herkend!”

Constance liet een hysterisch lachje hooren en riep uit:

„Geen wonder! Dat is de stem van het hart, die spreekt! Je bent verliefd op hem! Wat zeg ik? Je zoudt voor hem door het vuur willen gaan! O, wij kennen de geheele zaak hoor! Wij weten, dat Raffles je bepraat heeft en je een half jaar geleden ontrouw heeft gemaakt aan je belofte jegens het genootschap! Je bent zoogenaamd den goeden weg opgegaan! Is het niet zoo, mijn liefje? Is het niet zoo, fatsoenlijke dame?”

Irma Dubarry was zeer bleek geworden, terwijl Constance haar deze woorden toesiste en een oogenblik leek het, alsof zij de jonge vrouw met geweld wilde beletten voort te gaan.

Zij wist zich echter met de grootste moeite te bedwingen en antwoordde:

„Mijn gevoelens jegens John Raffles doen hier niet ter zake. En ik geloof, dat zij ontwijfd zouden worden, als jij er over sprak. Ik weet echter, wat het beteekent als een man als hij dit huis binnentreedt, waar iemand woont als jij, een schepsel zonder hart, wreed, wraakzuchtig en belust op bloed, als een tijgerin! Ik ken je doortrapte streken en ik heb aanstonds doorzien, dat hier een of andere lage streek moest achter schuilen. John Raffles zoekt niet Constance Cartwright op of er moet een list gebruikt zijn! Hij weet natuurlijk niet wie je bent! Jij hebt hem een rad voor de oogen gedraaid en daar jij de minnares bent van Pablo Cassagni, zoo is het duidelijk, wat jullie doel is! Cassagni is een duivelsche schurk, hij is een luitenant van jullie genootschap, waartoe ik te kwader ure ook heb behoord — kortom, hier wordt hem een valstrik gelegd!”

„En als het zoo ware?” riep Constance Cartwright met dreigende stem uit. „Jij zult het toch niet durven bestaan, je in onze zaken te mengen.”

„Jij kent het geheim van mijn ziel en jij vraagt of ik zou durven!” riep Irma Dubarry hartstochtelijk uit. „Alles zou ik voor hem wagen! O, ik wilde dat je Raffles had leeren kennen, zooals ik hem ken — met zijn edel hart, zijn ridderlijken zin, zijn liefde voor alles wat zwak en klein is, zijn onuitputtelijke hulpvaardigheid!”

„Een ordinaire dief!” riep Constance hoonend uit. „Een avonturier.”

„Een gentleman!” viel Irma haar met fonkelende oogen in de rede. „Een gentleman, zooals er in jullie heele bende geen tweede te vinden is — geen, die het waard zou zijn, zijn schoenveters vast te binden! Welnu, ja dan, ik heb hem lief, al weet ik, dat die liefde hopeloos is! Ik zou het van de daken willen schreeuwen, dat hij alles voor mij is in de wereld en dat ik nooit een anderen man zal kunnen liefhebben, na hem te hebben gekend. Maar al was het niet zoo — denk je, dat ik in koelen bloede zou toezien, hoe hier een man in zijn verderf loopt? Nooit! Ik ben hier gekomen om hem te waarschuwen — en ik zal hem waarschuwen!”

Constance liet een valsch lachje hooren en zelde op sarrenden toon:

„Daarvoor zou het toch in de eerste plaats noodig zijn, dat je hem bereiken kunt. Je kent dit huis niet, Irma! Het heeft meer dan een ingang! En het is heel groot ook — grooter dan je denkt! Ik zou je dus raden je liever met je eigen zaken te bemoeien en Raffles aan zijn noodlot over te laten. Hij heeft den dood duizendmaal verdiend om het nadeel dat hij ons genootschap reeds heeft berokkend!”

Irma was lijkbleek geworden en met bevende stem riep zij uit:

„Hij kan het huis niet verlaten hebben! Hij moet nog hier zijn! O, Constance, ik bezweer je — laat je niet misbruiken tot dit afschuwelijke doel! Je bent nog jong — een heel leven ligt nog voor je — keer op den weg terug, dien je nu volgt!”

„Wel, wel, Irma Dubarry, die de passie preekt!” hoonde Constance Cartwright.

„Noem het zooals je wilt — maar luister naar me!” riep de jonge vrouw op wanhopigen toon. „Bespot mij zooveel je wilt, maar laat ik je kunnen overtuigen! Zeker, een half jaar geleden was ik als jij — een lichtzinnig schepsel, dat met alles spotte, de minnares van een schurk, die zijn leven vol bloed en misdaad met den dood heeft geboet. Toen kwam Raffles — en hij veranderde dat alles — hij, de inbreker, de avonturier! Hoe vervloekte ik toen het leven, dat ik geleid had, toen ik de minachting in zijn oogen las, die hem jegens mij vervulde. Nog ben ik geen puritein, nog gevoel ik soms moeite te weerstaan aan de verleiding van het kwade — maar ik behoef slechts even te denken aan dien blik, dien eersten blik vol walging, toen ik hem bespotte, nadat hij in onze handen was gevallen, om weer mij-

zelf te zijn! Bedenk wat je doet, Constance! Weet dat je je ziel bezwaart met een vreeselijke misdaad, waarvoor geen aflaat bestaat, wanneer je helpt dien man om het leven te brengen."

"Hij is onze vijand," mompelde Constance met een duisteren blik in haar oogen, die strak voor zich uit staarden.

"Maar ook zijn vijand mag men niet door laaghartigen sluipmoord uit den weg ruimen!" hernam Irma Dubarry. "Nee, Constance, het is onmogelijk, dat een jonge vrouw als jij haar ziel met zulk een misdaad zou kunnen bezwaren! Laat Raffles gaan — je zult zien, dat hij het je naderhand zal weten te vergelden!"

"Ik heb zijn hulp niet van noode!" hernam Constance minachtend. "Ik heb het eenmaal op mij genomen, om hem uit den weg te ruimen — en ik moet mijn plicht doen. Hij is niet alleen mijn vijand, hij is niet mijn persoonlijke tegenstander — hij is de vijand van ons genootschap en hij moet sterven!"

"Door jouw hand?" riep Irma ontzet uit. "Dat is te afschuwelijk om waar te kunnen zijn! Jij een vrouw, een jaar geleden nog jong meisje, zou daartoe in staat zijn? Ik kan en ik wil het ook niet gelooven! O, ik weet het, — je zoudt geen kwartier met hem kunnen spreken, of dat afschuwelijke voornemen zou in je hart wegsmelten als sneeuw voor de zon!"

"Wees daar maar niet bang voor!" spotte Constance. "Ik ben niet verliefd op hem en ik zal het ook wel nooit worden!"

"Dat meende ik aanvankelijk ook — en toch was ik in weinige uren tegenover hem volkomen willoos!" hernam Irma. "En jij zoudt het ook zijn, daar ben ik zeker van! Kom, roep hem hier, zeg hem, wat je voornemens was — zeg hem, dat je berouw hebt en ik weet zeker, dat hij je zal vergeven!"

"Praatjes voor de vaak!" riep Constance op woesten toon. "Gebabbel van een baker! Denk je, dat ik een zuigeling ben — denk je, dat ik mij laat verteederen? Ik heb al veel meegemaakt — ik ben gehard, dat verzeker ik je!"

"Maar je moet harder zijn dan een steen als je instaat zou zijn je evenmensch door een sluipmoord uit den weg te ruimen!" riep Irma hartstochtelijk uit.

Constance haalde de schouders op en hernam:

"Je geeft je moeite voor niets! Raffles wordt lastig — hij weet veel meer van ons dan goed is

voor de veiligheid van een groot aantal leden en daarom moet hij verdwijnen."

"En ik zal het beletten!" riep Irma buiten zichzelf. "Al zou jullie mij dooden — ik zal het heele huis in opschudding brengen!"

"Dat zou je bitter weinig baten!" hernam de jonge vrouw schouderophalend. "Er is met alles op gerekend, dat wij niet kunnen worden lastig gevallen! Ik zeide je al, dat het huis groot is — je kunt schreeuwen zooveel je wilt, hij zou je toch niet hooren! De kamer waar hij zich thans bevindt, is op onzichtbare wijze stevig gecapitonneerd en geen enkel geluid kan er in doordringen!"

"Je wilt hem dus niet redden?" vroeg Irma op somberen toon, terwijl zij Constance strak aankeek.

"Ik wil slechts mijn plicht doen!"

"Dan zal ik je dwingen!" hernam Irma kortaf.

Zij had weder haar revolver te voorschijn gehaald en richtte die op het hoofd van de gewaande schilderes.

"Je zegt mij nu aanstonds, waar Raffles zich op houdt hier in huis, of zoo waarlijk als ik denk een goede daad daarmede te doen — ik schiet je door het hoofd."

De handlangster van den Meester verbleekte en deed een stap achteruit.

Zij zag aan het gelaat van haar bezoeker, dat het deze ernst was.

Zij moest handelen en snel, of het heele plan zou in duigen vallen en dat wilde zij tot iederen prijs vermijden.

Zij zocht naar een uitweg zonder er een te vinden.

Vroeger had zij Irma Dubarry goed gekend — een vrouw met een onverzettelijken aard en zij wist, dat zij instaat zou zijn haar te dooden, als zij daarvoor Raffles kon redden, daar haar eigen leven toch waardeloos voor haar was geworden — zij kon niet vergeten.

Er lag iets loerends in de oogen van Constance Cartwright, toen zij op gedempten toon zeide:

"Ik zal je bij hem brengen — omdat je op dit oogenblik de sterkste bent, maar weet dat je mij in het verderf stort, want ik heb beloofd dat ik het genootschap van Raffles zou verlossen!"

Irma haalde de schouders op en hernam:

"Eigenlijk kan het mij heel weinig schelen, maar ik wil, als je er op staat, wel aan den Meester mededeelen, hoe ik je heb weten te dwingen. En breng mij nu aanstonds bij Raffles — ik dank den hemel,

dat hij mij in de gelegenheid stelt mijn schuld van dankbaarheid jegens Raffles te delgen!"

Constance scheen nog een oogenblik in twijfel te staan en zeide toen op een toon van moedeloosheid:

„Ik zie wel, dat ik in je macht ben, volg mij dan!"

Zij deed een paar stappen naar de zijdeur, waardoor zij Raffles uit het vertrek had gebracht, maar daarbij moest zij een kleinen ezel passeeren, waarop een half voltooid schilderij stond.

Zij greep den ezel op en wierp het voorwerp bliksemsnel met alle kracht, waarover zij te beschikken had, in de richting van Irma Dubarry.

De ezel trof haar tegen de borst en tegen den rechterarm.

Met een zwakken kreet wankelde zij achteruit en de revolver ontgleed aan haar hand.

En voor zij zich had kunnen herstellen, had Constance op haar beurt een kleine browning te voorschijn gehaald, die zij op het hoofd van haar tegenstandster richtte.

„En nu zou ik je raden een toontje lagen te zingen, juffertje!" sprak zij hoonend, — „want de kaarten zijn opnieuw geschud en op dit oogenblik heb ik alle troeven in handen."

**Wie prijs stelt op eene goede
Cigaret, rookt
MERK DUBEC 3.**

HOOFDSTUK V.

De waarschuwing.

Bleek tot aan de lippen stond Irma Dubarry bij de deur.

Zij begreep dat haar leven in de hand van die jonge vrouw was, die zeker geen oogenblik zou aarzelen haar naar de andere wereld te zenden, als zij daardoor de plannen van haar minnaar kon dienen.

Maar dit hield haar niet in de eerste plaats bezig — haar eigen behoud was haar onverschillig — zij had slechts het leven willen redden van den man, dien zij zoo vurig liefhad.

En zij verweet zichzelf bitter, dat zij niet rekening had gehouden met de sluwheid van dit boosaardige schepsel, zoo schoon en zoo verdorven!

Een oogenblik keken de beide vrouwen elkander strak aan, toen zeide Constance op bevelenden toon:

„Verlaat nu dadelijk dit huis, en wees vooral niet zoo dom op straat een poging te doen de politie er bij te halen. Een paar van onze spionnen staan dicht in de buurt en zij zullen je wel beletten een agent aan te spreken! Trouwens — je zoudt eenvoudig worden uitgelachen! En al was dat niet het geval, al zou een agent van politie naar je luisteren — als ik niet wil, zal hij Raffles hier toch niet meer vinden!

Ja ik zeide je reeds dit huis bezit vele geheimen, die jij niet kent! Wees dus verstandig en schik je in het onvermijdelijke! Raffles had toch nooit je liefde kunnen beantwoorden — wat deert het dan of we een rechtvaardige straf op hem toepassen?”

„Men kan wel zien, dat jij nooit oprecht lief hebt gehad!” zeide Irma op bitteren toon. „Wat doet het er toe, of onze liefde beantwoord wordt? Als wij slechts voor ons zelve weten, dat de man, dien wij liefhebben, zijn leven aan ons te danken heeft?”

Zij liet haar blikken met een wanhopige uitdrukking om zich heen dwalen maar een uitweg zag zij niet.

Zij begreep dat schreeuwen haar niets zou baten — op de plek, waar men Raffles gebracht had, zou hij het zeker niet hooren — daarvoor zou het verraderlijke schepsel tegenover haar wel gezorgd hebben!

Toch was zij vast besloten, om, er mocht gebeuren wat er wilde, op straat den eersten den besten agent aan te spreken, ook al zou dat onvermijdelijk moeten leiden tot de arrestatie van den Grooten Onbekende. Honderd maal beter was het, dat hij in de gevangenis terecht kwam, dan dat zij later zou moeten omgaan met het schrijnend bewustzijn, dat zij door haar onoplettenheid en haar onhandigheid zijn dood veroorzaakt had — en naar alle waarschijnlijkheid een langzamen marteldood!

Met gebogen hoofd en vuisten gebald, als een beeld van wanhoop en smart, verliet zij het vertrek en altijd voelde zij den loop van de Browning in haar richting wijzen, onverbiddelijk.

Constance verliet tegelijk met haar de kamer, volgde haar door de gang, de trap af tot de huisdeur.

Zij deed zelf de deur voor haar open en zag toe, dat zij het huis verliet.

Met een schamper spotlachje sloot zij de zware deur achter Irma Dubarry dicht en deed er den ketting op.

Zij bedacht zich evenwel, deed den ketting weder van den haak en mompelde voor zich heen:

„Het is wel mogelijk, dat zij toch nog kans ziet, een agent aan te klampen, en hier terugkomt — en dan zou het argwaan kunnen baren, als ik op klaarlichten dag den ketting op de deur zou doen! Laten ze het heele huis maar doorzoeken — als ik tijdig gewaarschuwd ben, zal ik wel zorgen, dat Raffles er niet meer is! In ieder geval vrees ik, dat het nu wel te laat geworden zal zijn nog iets te verrichten. Maar onze wraak zal ons niet ontgaan! Hij

is nu in dit huis — en hij zou al bijzonder knap moeten zijn, als hij kans zag er uit weg te komen!”

Constance Cartwright had zich een weinig terzijde van de deur geplaatst en keek nu door een smal kijkgat, waardoor zij een gedeelte van de straat kon overzien.

Van Irma Dubarry was echter niets meer te bespeuren.

Waarschijnlijk had zij zich reeds haastig verwijderd, in de hoop, dat zij spoedig een agent zou treffen, teneinde hem den samenhang mede te deelen.

De misdadige jonge vrouw begreep, dat dit zeer waarschijnlijk was, al moest Irma zich daardoor zelf in gevaar begeven, want de politie zou zeker niet aarzelen, een onderzoek in het huis in te stellen.

Maar — de Engelsche wet was omslachtig, en in geen geval zou een politieagent, van de straat gehaald, het aandurven, zonder voorzien te zijn van een machtiging om een huiszoeking te doen, de woning van een Engelschman binnen te dringen!

Niet ten onrechte kan de Brit vol trots uitroepen: „My house is my castle!”

Hij weet, dat het onschendbaar is, en dat niemand het zal wagen er binnen te dringen, tenzij voorzien van een deugdelijke machtiging daartoe.

Zij zou dus in ieder geval tijd winnen — en dien tijd zou zij goed weten te besteden.

Raffles was op dit oogenblik in haar macht, zelfs hij zou geen kans zien het huis te verlaten, waar hij zich eenmaal in had begeven, en al had zij haar plan tijdelijk moeten laten varen, daar zij gestoord werd door de onverwachte komst van Irma Dubarry, zoo was er toch nog niets verloren — Raffles zou dit huis niet meer levend verlaten, daarvoor zou zij zorgen!

Een licht geritsel deed haar omzien.

Het dienstmeisje stond achter haar.

Constance fronste de wenkbrauwen en beet haar toe:

„Zul je dan nooit verstandig worden, dom schepsel! Wil jij als lid van onze bende worden aangenomen? Wel, als je zoo doorgaat, dan bestaat er niet veel kans op! Hoe kwam je er toe, om Irma binnen te laten?”

„Ik kende haar immers niet!” verdedigde Daisy zich. „Ik had haar immers nooit gezien! Bovendien zij had een list te baat genomen! Zij had den kleinen jongen van den kruidenier aan den overkant vooruit

gestuurd, en toen ik natuurlijk zonder argwaan de deur voor den jongen opende, kwam zij ineens toe-loopen, en stond hier in de vestibule, voor dat ik er iets aan kon doen. Ik trachtte haar nog tegen te houden, en ik wilde je waarschuwen, maar zij hield mij bij de polsen vast, en dreigde mij met haar revolver, als ik geluid durfde geven!”

„Nu, het had maar een haar gescheeld, of zij had ons kunnen overvallen, of tenminste Raffles kunnen waarschuwen. Vervloekt! Als zij maar enkele minuten later was geweest, dan zou ik al met Raffles hebben afgerekend! Je weet hoe ik het had zullen klaarspelen. Ik had het vlijmscherpe spuitje met vergif al klaar, maar ik kon hem nergens raken, want hij droeg een heel dikke jas, en dikke handschoenen. Ik had er hem juist toe bewogen zich van zijn jas te ontdoen, toen dat schijnheilige schepsel, die hij zoogenaamd bekeerd heeft, ons huis binnentrad!”

„Maar dan hadden we zijn lijk hier in huis gehouden!” riep Daisy verschrikt uit, en al was zij reeds een doortrapt schepsel — toch verbleekte zij bij het denkbeeld, dat zij de medeplichtige was bij een laaghartigen sluipmoord.

Constance haalde echter de schouders op, en hernam:

„Hij zou van dien kleinen prik weinig gemerkt hebben, en weg zijn gegaan, zooals hij gekomen was! En al had hij het wel gemerkt — als ik hem maar eenmaal geraakt had, dan zou niets meer hem hebben kunnen redden — binnen 24 uren zou hij onder de vreeselijkste pijnen gestorven zijn, en het genootschap ware voor altijd van hem verlost.”

„Waar bevindt hij zich nu?”

„In de kleine kamer aan het einde van de smalle gang.”

„Heeft hij daar onmogelijk kunnen hooren, wat jullie samen spraken?”

„Onmogelijk! Niet alleen zijn de kamers daartoe te ver van elkander verwijderd, maar de dikke gordijnen, die overal hangen, en de tapijten op den grond dempen ieder geluid, en Irma had zelfs kunnen schreeuwen, zonder dat hij het zou hebben gehoord.”

„Maar hij kan de kamer wel verlaten hebben!”

„Onmogelijk! Je bent nu al drie maanden in dit huis, en je schijnt er nog altijd niet de inrichting van te kennen! Hoor eens, Daisy, je mag dan een knappe winkeldievegge zijn geweest, en ook een be-

hendige hotelrat — met je opmerkingsgave is het toch nog maar bitter slecht gesteld! Wanneer men de deur van die kamer schijnbaar eenvoudig achter zich dicht trekt, schieten er een paar sterke ronde stalen grendels los, die in het hout van de deur verborgen zaten, en die onmogelijk zijn te bereiken, noch van den buitenkant, noch van den binnenkant, tenzij men het gedeelte van de deurpost, waarin zij verborgen zijn, geheel zou wegzagen!”

„Maar als hij nu eens achterdocht krijgt door het lange wachten, en het raam opent, teneinde te trachten, op die wijze te ontvluchten? Of als hij eens om hulp ging roepen?”

„Je bent een domme gans, Daisy!” riep Constance minachtend uit. „Dacht je werkelijk, dat wij op zoiets niet gerekend hebben? Zoodra hij de spanjolet van het raam aanraakt, krijgt hij een electrischen stroom door het lichaam, die hem onmiddellijk bewusteloos zal maken.”

„Hij kan door het lang wachten wel eens lust hebben gekregen om het vertrek nader te onderzoeken, en toen de draden hebben ontdekt!”

Constance beet zich even op de lippen en zeide:

„Dat is de eerste verstandige opmerking, die je maakt! Het is juist iets voor hem om zijn neus te steken in dingen, die hem niet aangaan! Welnu — laat hij ze ontdekt hebben! Dan is het toch te laat voor hem, om iets te ondernemen.”

„En als hij een zwaar voorwerp door de ruit gooit, om daardoor de aandacht te trekken van de bureu, die aan de overzijde van de binnenplaats wonen?”

„Als hij dat doet, dan valt er een zwaar stalen rolluik voor het raam neer, en dat luik zal zelfs neerkomen, als hij meer eenigszins sterk tegen de ruit drukt! O, je hebt niet met langooeren of kinderen te doen! En dan nog — de binnenplaats is zeer lang en breed, en de overburen wonen bijna 100 Meter van ons vandaan! Denk je dat die er aandacht aan zouden schenken, als ergens een ruit brak? Maar nu genoeg gepraat — ik moet nu dadelijk gaan zien, hoe de zaken staan! Als Raffles in het geheel geen achterdocht heeft gekregen, en rustig wacht, dan is er nog niets verloren — ik breng hem dan eenvoudig weder naar mijn atelier terug, en daar zetten wij de onderbroken comédie voort! Als ik hem maar eerst eenmaal met mijn injectiespuitje heb kunnen raken, dan is hij onherroepelijk verloren! Hij is wel knap, naar men zegt, maar hij kent den

aard van het vergif niet, en hij kan zichzelf dus onmogelijk een tegengif toedienen.”

„Het is toch vreeselijk!” zeide Daisy op zachten toon, en een huivering liep haar over den rug.

„Wat! Wordt jij ook al sentimenteel?” schreeuwde Constance Cartwright, terwijl zij het jonge meisje ruw bij den arm greep en heen en weer schudde. „Maar dan kunnen we je niet gebruiken, versta je dat? Wij hebben menschen noodig met bloed in de aderen, en geen schooljuffertjes, die overal bevreesd voor zijn! En ik zou je raden, je hoofd goed bij de zaak te houden, anders zou het je wel eens slechts kunnen vergaan! De Meester houdt niet van zwakkelingen, denk daarom!”

„Let er maar niet op het is alweer over, Constance!” hernam Daisy zacht. „Maar — ondanks alles had ik er heel wat voor gegeven, als mannen dit werk hadden gedaan!”

„Genoeg gebabbeld!” viel Constance op ruwen toon uit. „Er moet nu gehandeld worden.”

Zij richtte haar schreden weder naar de trap, klom naar boven, bekeek zich in den spiegel, die op het portaal hing, teneinde zich er van te overtuigen, dat haar gelaat geen sporen droeg van het heftige twistgesprek, wat er zooeven had plaats gehad, en ging toen, met haar liefballigen, innemenden glimlach de lange smalle gang door, om eindelijk stil te staan voor de deur van de kamer, waar zij Raffles had laten binnegaan.

Zij opende echter de deur niet aanstonds, maar trad een kleine zijgang binnen, opende daar een deur, en bevond zich in een volkomen kaal vertrek, zonder een enkel meubel.

Op haar teenen loopend ging zij naar een der hoeken van het vertrek, en trok zeer voorzichtig en zachtjes aan den knop van een kleine schuif, die zich daar in den muur bevond, ter hoogte van haar oog.

De schuif bleek een cirkelrond gat, ter grootte van een pennystuk, te bedekken, dat zich bevond in het linnen van een groot schilderij, hetwelk in het aangrenzende vertrek was opgehangen, en waardoor zij de geheele kamer kon overzien.

Zij tuurde even door het gat, en zag, dat Raffles de handen op den rug gevouwen, voor het raam stond en naar buiten keek.

Het was duidelijk dat hij niet den minsten argwaan koesterde, en zich alleen maar den tijd wat kortte,

door naar het spelen van de kinderen op de groote binnenplaats te kijken.

Onhoorbaar gleeed de schuif weer in haar sponningen op de vorige plaats terug, en Constance sloop het vertrek weder uit, en opende nu de deur van de kamer, waar zij Raffles had gelaten, nadat zij eerst de beide grendels buiten werking had gesteld, door op een kleine stift dicht bij de kruk te drukken.

En haar gezichtje had weder dezelfde onschuldige, half verlegen uitdrukking van zooeven, toen zij bedeest tot Raffles zeide:

„Wat moet gij wel van mij denken, mijnheer Huntman, dat ik u zoolang heb laten wachten.”

„O, het heeft niets te beteekenen, Miss!” antwoordde Raffles, die zich had omgewend op het geluid van de opengaande deur. „Ik hoop toch dat gij niet om mijnentwille uw bezoek eerder hebt weggezonden, dan met uw plannen strookte?”

„Nee, mijnheer Huntman — dat deed ik niet!” hernam het jonge meisje glimlachend. „Wilt gij mij nu weder volgen naar mijn atelier?”

„Gaarne, dan kunnen wij daar spoedig even de zaken afhandelen!”

Beiden gingen de lange gang weder door, en stonden een paar minuten later opnieuw in het vertrek, waar de misdadigster haar slachtoffer had ontvangen.

„Mijn hemel!” riep Constance uit, zoodra zij binnen was, „het is hier waarlijk nog warmer dan zooeven! Dat zal het dienstmeisje wel weer op haar geweten hebben! Ontdoe u toch van uw overjas, mijnheer!”

Raffles maakte aanstalten, om zijn zware jas

uit te trekken, toen met luid gerinkel een ruit van een der ramen, die op straat uitzagen, aan scherven viel.

Er kwam een wit voorwerp naar binnen vliegen, dat met een zwaren plof niet ver van de voeten van Raffles op den vloer neerviel.

Hij bukte zich, en nam het ding verwonderd op — het was een halve baksteen, in een wit stuk papier gewikkeld.

Verbaasd keek hij Constance aan, die met bleek gelaat en op elkaar geknepen lippen bij haar schrijftafel stond.

„Wat kan dat te beteekenen hebben?” vroeg hij op gedempten toon. „Wie durft hier de ruiten inwerpen?”

Daar hij geen antwoord kreeg, was hij met een paar stappen bij het raam en keek naar buiten.

Aan de overzijde van de straat stond een jonge vrouw, elegant gekleed met een bleek gezicht, die zooeven door een agent van politie bij den arm was gegrepen, maar in het geheel niet op den man scheen te letten, en het gelaat hield opgeheven naar het venster, waarop Raffles toegetreden was.

Zij maakte een gebaar — maar het volgende oogenblik werd zij door een agent van politie weggeleid.

Op het gelaat van Raffles vertoonde zich een eigenaardige uitdrukking toen hij weder in de kamer terugtrad.

Hij wikkeld snel den steen uit het papier.

Het vel was, blijkbaar inderhaast, beschreven met de volgende woorden:

„Neem u in acht Raffles! Men staat u naar het leven!”

HOOFDSTUK VI.

Een nieuwe valstrik.

Raffles vouwde het papier langzaam op, stak het in zijn zak, en liet den steen weder op den grond vallen.

Maar de hand, die het papier wegstak had tevens het revolver gegrepen.

Want in een onderdeel van een seconde had Raffles begrepen, dat hij in een hinderlaag was gevallen.

Hij had de vrouw herkend, die zooveen den steen met de waarschuwing door het venster had geworpen — het was Irma Dubarry, de jonge vrouw, die hij nauwelijks een jaar geleden had gered uit de klauwen van een schurk, en die aan haar leven een nieuwe richting had weten te geven, en die haar had weten te onttrekken aan den boosaardigen invloed van den man, die haar minnaar was geweest.

Nu zij hem op deze wijze gewaarschuwd had, kon het niet anders zijn, of het levensgevaar dat hem dreigde, moest in dit huis op hem loeren.

Ware dit niet zoo geweest, dan had Irma Dubarry immers wel kunnen wachten, tot hij weder buiten kwam, teneinde hem alsdan te waarschuwen.

Constance was op dezelfde plek blijven staan, bij haar schrijftafeltje, den blik onafgewend op Raffles gevestigd.

Natuurlijk had zij dadelijk begrepen, wat die steen, en wat het papier beteekende.

En als zij het nu eens niet begrepen had, dan zou de uitdrukking op het gelaat van haar bezoeker, haar dienaangaande spoedig genoeg op de hoogte hebben gebracht.

De vriendelijke belangstelling was er van verdwenen, en er was op dit oogenblik niets anders dan koude minachting op te lezen.

„Ga daar eens weg van uw schrijftafel, Miss, wat ik u verzoeken mag!” zeide Raffles op zachten, maar bevelenden toon.

„Maar mijnheer — ik begrijp — — — die klank in uw stem — — die bevelende toon — — —,” stamelde Constance Cartwright.

„Gij begrijpt mij integendeel zeer goed, Miss!” hernam Raffles koeltjes. „Ik geloof niet dat wij iets voor elkander te verbergen hebben! Wel, ik moet u mijn compliment maken — en ook aan uw lastgevers! Zij hebben een voortreffelijke keuze gedaan! Ik geloof niet dat er in geheel Londen nog twee meisjes aan te wijzen zijn, die op zulk een voortreffelijke wijze uw moeilijke rol zouden hebben vervuld! Het zal mij een goede les zijn voor de toekomst!”

Onder het spreken had hij zijn revolver uit zijn zak genomen, zonder het wapen evenwel op de misdadigster te richten.

Het gelaat van de jonge vrouw was aschvaal geworden, en haar blauwe oogen hadden een staalgrijze tint gekregen, hard en wreed.

Daar zij zich echter volstrekt niet bewoog, beval Raffles, thans een weinig luider:

„Ga in het midden van de kamer staan, en verroer u niet, als uw leven u lief is! Gij moet wel inzien, dat ik er niet aan denk, een schepsel te sparen, dat de hand leent tot sluipmoord! Dat gij mij bestrijdt, gij en uw bendegenooten, dat is niet meer dan natuurlijk, en ook dat gij mijn dood wenscht! Maar wel onnatuurlijk is het, dat een jonge vrouw, nog nauwelijks de kinderschoenen ontwassen, er zich toe leent, een medemensch van het leven te berooven! Er is dus geen grein vrouwelijkheid in u? Gij zijt dus erger dan een dier? Hoe is het mogelijk, dat die schoone blauwe oogen zulk een leugenachtige taal kunnen spreken! En welke dwaas heeft gezegd, dat de oogen de spiegel zijn der ziel? Kom nog een weinig naar voren, ik vertrouw u niet!”

Constance stond nu bijna midden in het vertrek.

Raffles had zijn plaats bij het raam niet verlaten, maar zoodra de misdadigster in het midden van de kamer stond, en dus niet instaat was, een elektrische schel in werking te brengen, of op een andere wijze een waarschuwingsssein te geven, verliet hij langzaam zijn post en begaf zich naar de jonge vrouw.

Zij droeg een soort werkschort, voorzien van diepe zakken.

Raffles stak de hand in een van die zakken, en zijn vinger ontmoette iets zachts, iets week.

Hij trok ze terug, en bemerkte, dat hij in den kleinen gummibal had geknepen van een fijn metalen spuitje, dat in een lederen foudraal was gestoken.

De revolver steeds in de hand houdend, deed hij een paar passen achteruit, en haalde het spuitje voorzichtig uit zijn lederen omhulsel.

Het had een vlijmscherpe punt.

Raffles drukte even op den gummibal — en aan het einde van de naaldfijne punt verscheen een zeer kleine, glasheldere druppel.

Aanstands deed Raffles het spuitje weder in het étui, liet het in zijn zak glijden, en er lag een uitdrukking van walging en onuitsprekelijke minachting op zijn gelaat, toen hij zeide:

„Vergiftiging dus! Ja zeker, dan moet ieder gevoel van menscheit u vreemd zijn! Gij speelt de rol van een meisje, dat zich in ongelukkige omstandigheden bevindt, om uw vijand in uw woning te lokken — en gij wilt hem op deze afschuwelijke wijze dooden! Nu, wij zullen niet lang aarzelen! Giftslangen zooals gij vernietigt men!”

Hij was snel op de deur toegetroden, die op de gang uitkwam, en kon haar gemakkelijk openen.

Vervolgens ging hij naar de tweede deur, die tot de smalle gang toegang gaf, draaide den sleutel in het slot om, nam hem er uit, en liet hem in zijn zak glijden.

Vervolgens ging hij haastig weder op de gangdeur toe, Constance steeds met zijn revolver in bedwang houdend, trad op de gang, en zeide op gedempten toon:

„Wij spreken e' kander nog wel nader, jongedame!” Hij sloot de deur, met behulp van den sleutel, nam ook deze uit het slot, en mompelde voor zich heen:

„Nu is die tijgerin opgesloten — en ik zal spoedig zorgen, dat zij in een stevige kooi wordt overgebracht!”

Hij stak het portaal over, de revolver voor zich

houdend, en daalde snel de trap af die naar de vestibule voerde.

Daar trof hij Daisy aan, die zeer bleek werd, toen zij hem zoo eensklaps in levenden lijve voor zich zag, en hij begreep nu, dat ook het gewaande dienstmeisje in het complot had moeten zijn.

Hij wierp haar slechts een minachtenden blik toe en stapte op de voordeur toe.

Hij wilde haar openen, maar op het laatste oogenblik, toen hij de kruk bijna had aangeraakt, trok hij ijlings zijn hand terug.

Zijn oog was gevallen op een paar elektrische draden, die langs de post van de deur liepen.

„Welzoo — electrisch geladen dus!” mompelde hij voor zich heen. „Dat heeft die duivelin boven zeker gedaan! Ik had haar eerst moeten binden! Nu, wat ik zooeven verzuimd heb, kan ik nog goedmaken!”

Hij wilde zich reeds weder omwenden, maar bedacht zich, stak zijn hand in zijn zak, haalde er een kleine lederen instrumententas uit, en nam daaruit een kniptang, zooals electriciens ze gebruiken, en waarvan de beenen vervaardigd zijn van gummi.

Hiermede kon hij, zonder eenig gevaar te loopen, de elektrische geleidingsdraden doorsnijden.

Hij greep den knop van de deur — maar zij was op slot!

Raffles wendde zich tot Daisy, die bevend op eenigen afstand was blijven staan, en beval, zijn revolver opheffend:

„Open dadelijk die deur, als je leven je lief is!”

Sidderend antwoordde het meisje:

„Dat kan ik niet, mijnheer! Ik bezweer het u! De deur kan alleen langs den electrischen weg geopend worden van het atelier van — — — van — — —!”

„Noem haar naam, en haast je een beetje!” beval Raffles.

„Zij heet Constance Cartwright, mijnheer!” zeide het gewaande dienstmeisje, doodelijk bevreesd voor de revolver, en met haar oogen groot van ontzetting.

„Jij bent zeker nog niet lang onder die schurken!” zeide Raffles hoofdschuddend. „Je heeft als een riet — je ziet zoo bleek als de dood!

Spreek je tenminste de waarheid?”

„Ik zweer het u, mijnheer! De deur heeft aan den bovenkant een zeer dikken grendel, en die kan alleen bewogen worden als Constance in haar kamer een kleinen hefboom overhaalt!”

Raffles begreep dat het meisje de waarheid sprak, dat was aan de geheele uitdrukking van haar gelaat te zien.

„Dan moet ze mij de deur openen!” riep Raffles vastberaden uit.

Hij richtte zijn schreden weder naar de trap, en begon haar haastig weder te beklimmen.

Maar nauwelijks was hij halverwege, of hij voelde dat de treden onder zijn voeten wegzonken.

Hij greep zich krampachtig aan de leuning vast, maar het was te laat, er gaapte een breed gat onder zijn voeten, en hij stortte van een hoogte van bijna 3 Meter omlaag.

Half verdoofd door den val op den harden vloer van den kelder, richtte hij zich weder op, maar op hetzelfde oogenblik werd hij door vier mannen overvallen.

Raffles verdedigde zich zoo goed als hij kon, en in de halve duisternis ontstond een vreeselijk gevecht.

Ten slotte moest hij evenwel het onderspit delven, want de overmacht was te groot, en een van de schurken, die hem hadden overvallen, was er in geslaagd, zijn beenen te grijpen, en hem verraderlijk te doen vallen.

Zijn rechterarm werd hem op den rug gebonden, en ofschoon hij met de linkervuist nog een zijner aanvallers kon neerslaan, het mocht niet baten.

Een zware slag tegen den slaap deed hem duizelen, en reeds trok een van de bandieten een lang en vlijmscherp mes, teneinde hem dit in de borst te stooten, toen een zijner makkers hem weerhield met de woorden:

„Laat dat, Felton! Je weet wel, dat de Meester gezegd heeft: Wanneer wij er maar even kans toe zien, moeten wij trachten, Raffles levend voor hem te brengen! Zijn dood is ons van groot voordeel — maar eerst moeten wij hem eens ondervragen — hij heeft groote schatten en de Meester wil hem dwingen, de plek aan te wijzen, waar zich die bevinden!”

Raffles, half verdoofd door den slag, gevoelde, hoe zijn armen hem met dikke touwen op den rug werden gebonden, waarop men ook zijn enkels bijeenbond, zoodat hij volkomen machteloos was.

Daarop voelde hij zich opnemen, en buiten den kelder dragen, door een deur of een gat, dat was niet duidelijk te onderscheiden.

Een vochtige, mufte lucht drong hem in de neusgaten.

Hij bevond zich blijkbaar in een soort tunnel, vrij lang, want de mannen, die hem droegen, moesten van tijd tot tijd stilstaan om een weinig uit te blazen.

Eindelijk duwden zij een deur open, die op haar roestige hengsels piepte, en Raffles voelde zich een tweede vertrek binnendragen, en daar ruw op een soort houten rustbank of brits neerleggen.

Het vertrek werd verlicht door een eenvoudige stallantaarn, die een zwak schijnsel verspreidde, en bij dit licht kon Raffles zien, dat er zich in dit sombere vertrek nog slechts een paar stoelen met rieten zittingen en een withouten tafel bevonden.

Een van de kerels had nog een aantal dikke touwen te voorschijn gehaald uit een hoek van dit kelderachtige vertrek, en daarmee werd Raffles zoo stevig op de brits vastgebonden, dat hij zich in het geheel niet kon verroeren en ternauwernood kon ademen.

Toen dit verricht was, trad een van de kerels op hem toe, en zeide grijnslachend:

„Als je soms bidden wilt, John Raffles, dan is de gelegenheid nooit zoo gunstig geweest als nu — er is nu reden in overvloed voor je om te bidden, dat verzeker ik je. Nog een half uurtje denk ik — en dan zal het wel met je zijn afgelopen! Maar eerst zullen we nog wat pret met je beleven — we zullen je eens laten dansen! De Meester wil de plek weten, waar je je schatten bewaart — en je zult ze zeggen!”

„Nooit!” antwoordde Raffles rustig.

„Denk je van niet?” schreeuwde de kerel op woesten toon, terwijl hij dreigend zijn vuist boven het gelaat van Raffles ophief.

„Ik ben er zeker van!” antwoordde Raffles.

„Daar dan.”

De vuist daalde op het gelaat van Raffles neder, en liet er een bloedig spoor achter.

Raffles keek, zonder dat er een spier van zijn gezicht bewoog, den schurk strak aan, en zeide toen:

„Dien vuistslag, toegediend aan een weerloos man, zul je je nog eens berouwen!”

De schurk barstte in een hoonend gelach uit, en ging vlak voor hem staan, met de armen in de zijde.

„Je bluft dus tot aan je laatsten snik, jij? Ha ha! Het zal mij berouwen, zegt mijnheer Raffles! Geloof

je soms, dat je nog ooit in de gelegenheid zult zijn, mij dien slag terug te geven?"

„Dat zal ik!" antwoordde Raffles met vaste stem.

De man maakte een woedend gebaar naar zijn zak, en een oogenblik later was zijn rechtervuist gewapend met een breed, vlijmscherp mes.

Maar een van de andere mannen trad hem in den weg, legde zijn hand op zijn arm, en zeide op vermanenden toon:

„Pas op, Jim — tred niet in de rechten van den Meester — het zou je kunnen opbreken!"

Jim bromde iets voor zich heen, maar hij stak toch zijn mes weder op, want de vrees voor den Meester scheen alle andere gevoelens te overheerschen.

Raffles had zijn bewegingen met een kouden blik gevolgd, zonder eenig spoor van vrees te toonen, en dat juist maakte den ander bijna razend.

Hij had dezen man willen zien sidderen, hij had hem willen zien verbleeken — hij had gehoopt dat hij misschien om genade zou kermen!

Zijn makker scheen op zijn gelaat te lezen wat er in hem omging, want hij zeide hoofdschuddend:

„Denk maar niet, dat je hem ook maar een klacht zult ontlokken, Jim! De duivel weet hoeveel schade die man die hier neerligt, ons al berokkend heeft — het is niet met millioenen te becijferen! Maar dat moeten alle jongens hem nageven — hij weet niet wat vrees is!"

„Dan zal ik straks eens op hem letten, wanneer we hem zijn voetzolen eens wat zullen roosteren, of hem de tanden een voor een zullen uitrukken, of hem met gloeiende spijkers zullen kriebelen!" riep Jim met een valschen grijnslach op zijn breede tronie.

Maar de ander haalde de schouders op, en hernam:

„Neen, ik zie het wel — je kent hem niet! Misschien zal hij iets los laten van zijn geheim — misschien — — — maar ik voor mij geloof het niet! Maar hoe het ook zij, je zult zien dat hij ons tot het laatste oogenblik hoont! Ik ben een oude rot, ik heb hem al eens meer in denzelfden toestand gezien — en hij piepte niet meer dan een muis doet, als de kat hem te pakken krijgt!"

Op dit oogenblik werd er een luide, dreunende gongslag in het vertrek gehoord, die de beide mannen — een hunner had zich verwijderd, en de vierde lag nog altijd bewusteloos in den anderen kelder,

waarin Raffles gestort was — verschrikt deed opschrikken.

De stem van Jim had een schorren klank, toen hij op zachten toon zeide:

„Het sein van den Meester! Wij moeten hem gaan zeggen, wat er gebeurd is!"

„Wij moeten hem gaan zeggen dat Raffles hier is, maar wat er gebeurd is weet hij natuurlijk allang — want Constance heeft hem natuurlijk getelefoneerd, zoodra zij het mechaniek in werking had gesteld, waardoor de pal werd weggetrokken, die de treden van de trap bijeen hield! Ja, het is een goed ingericht huis! Wij hebben er nut van gehad! Maar nu niet langer gebabbeld, de Meester wacht ons! Gauw naar hem toe — er zal een goede belooning voor ons overschieten, nu wij er eindelijk in geslaagd zijn, Raffles te vatten, nadat het daar boven bijna mislukt was!"

„Moeten wij hem niet dadelijk meenemen?" vroeg Jim met het hoofd in de richting van de brits wenkend.

„Neen, hij ligt hier veilig. De Meester moet maar zeggen, wat er met hem moet gebeuren."

Alvorens den kelder te verlaten, bracht Jim zijn mond dicht bij het oor van den anderen bandiet, en vroeg op fluisterenden toon:

„Weten wij nu wel heel zeker, dat het John Raffles en geen ander is?"

De aangesprokene krabde zich achter het oor, en antwoordde toen:

„Het zou er leelijk voor ons uitzien als het niet zoo ware! Maar ik geloof wel, dat wij werkelijk Raffles voor hebben — zijn heele gedrag wijst er immers op! En bovendien — die vervloekte Irma Dubarry heeft hem herkend — en de liefde ziet scherp! En tenslotte — de manier waarop hij met ons gevochten heeft — een tegen vier — dat is de echte manier van John Raffles!"

En met deze woorden verlieten de beide schurken den kelder, en Raffles hoorde hoe zij de zware deur aan den andere kant stevig grendelden.

Hij was alleen.

Hij liet zijn blikken om zich heen dwalen, en bevond dat hij in een kelder was, ongeveer vijf meter in het vierkant, in het midden ruim vijf meter hoog, maar ter hoogte van de muren niet meer dan twee — hij bevond zich waarschijnlijk in een

zeer oud keldergewelf, dat misschien vroeger bij een kerk of een klooster behoord had.

Hij ontdekte verder dat hij op een zeer zware brits lag, waarvan de pooten met hoekijzers in den steenen vloer waren bevestigd.

De touwen, die hem bonden, waren zeer dik, en hij begreep wel, dat het vele uren zou duren, eer hij kans zou zien, zich er van te bevrijden, daar hij geen enkele beweging kon maken, of zij deed hem pijn.

Maar zooveel tijd liet men hem niet!

Er waren nog geen tien minuten verstreken, of weer klonk het geluid van de grendels, die werden teruggeschoven, en even later traden vijf mannen het vertrek binnen, allen in vuurroode pijpen gehuld, waarvan de kap hen geheel over het hoofd was getrokken, en in die kap waren alleen twee gaten zichtbaar, ter hoogte van de oogen.

Zwijgend schaalden zij zich om Raffles heen, en begonnen de touwen los te maken, die hem op de brits vastgebonden hielden, maar ook alleen die.

Het koord aan zijn enkels werd een weinig lossler gemaakt, zoodat hij met heel kleine stappen zou kunnen voortschuifelen, en daarop namen de vijf mannen hem tusschen hen in, en geleidden hem den kelder uit.

Dicht achter de deur begon een steile trap, en Raffles moest zich inspannen, haar met zijn gebonden voeten te bestijgen.

De trap kwam uit op een nauwe donkere, gewelfde gang, en voor Raffles het goed wist, bevond hij zich in een zeer groote zaal, in het midden waarvan een tafel stond, met een zwart laken overdekt.

Van de zoldering hing een elektrische lichter af, die een helder licht in het groote vertrek verspreidde.

Achter de tafel zat een man, die, evenals de anderen in een pij gekleed was, maar de bloedroode kleur was bij dit kleedingstuk nog feller, en zwarte strepen liepen in verticale richting over het sombere gewaad.

Die man was de Meester.

Hij wachtte zwijgend totdat zijn vijf helpers Raffles tot vlak voor de tafel hadden gebracht, en op dat oogenblik trad het Zevende Lid van den Bloedraad binnen, die zwijgend aan de rechterzijde van den Meester plaats nam.

Door de gaten van de kap heen staarde de Meester zijn gevangene een oogenblik aan, en zeide toen tot een van de cipiers:

„Ontbloot zijn rechterarm even onder den schouder! Neen — niet de touwen los maken! Snijd het laken maar weg. Het komt er niet veel op aan — ik geloof niet dat deze man het kleedingstuk, dat hij nu draagt, nog lang zal noodig hebben...”

De man in de roode toga haalde een vlijmscherp knipmes uit een der wijde zakken van zijn kleedingstuk en had in een oogwenk het goed van Raffles ter hoogte van den rechterschouder doorgesneden.

„Heeft de man daar een klein litteken in den vorm van een halve maan?” vroeg de Meester.

„Zoo is het, Meester!” antwoordde de cipier, na de huid van Raffles te hebben onderzocht.

„Dan is die man John Raffles, en nog dezen avond zal hij opgehouden hebben te leven!” klonk de stem van den man achter de tafel, steeds even eentonig, steeds even vlak, alsof hetgeen hij zeide van geen beteekenis ware.

De dames-cigaret bij uitnemendheid
Dubec 3.

HOOFDSTUK VII

Van de pijnbank gered.

Om zes uur was Raffles nog steeds niet teruggekeerd, en een zonderlinge onrust begon zich van Charly Brand meester te maken.

De Tudor Street was niet zoover verwijderd, en met een auto kon men den afstand gemakkelijk in 20 minuten afleggen.

Om kwart over zessen liet Charly Henderson bij zich komen, en vroeg hem:

„Wat heeft Mylord je eigenlijk gezegd, Henderson, toen hij je gelastte om maar weder naar huis te gaan?”

„Niets anders dan dat het wel lang kon duren, mijnheer Brand, en dat u misschien zelf de auto wel noodig zoudt hebben.”

„Je bent toen natuurlijk onmiddellijk teruggekeerd?”

„Zoodra Mylord het huis binnen was!” antwoordde de reus een weinig verwonderd over deze vraag.

„Het is waar — ik kan mij niet goed begrijpen waar Mylord zoolang blijft!” hernam Charly peinzend.

„Mag ik weten wie in dat huis woont, mijnheer Brand?”

„Welzeker, Henderson, daar woont een jong meisje, een veelbelovende schilderes, die niet lang geleden haar beide ouders verloren heeft, en die in verschillende bladen een advertentie had geplaatst, waarin zij om geldelijke hulp vroeg, teneinde haar studie te kunnen voortzetten. Welnu, Mylord is haar die hulp gaan brengen!”

„Ik houd niet bijzonder veel van advertenties!” bromde Henderson halffluid. „Daar hebben wij al heel leelijke ondervindingen mee opgedaan, mijnheer Brand, zooals u zich wel zult herinneren. Heeft u dat meisje zelf gezien?”

„Ja, Henderson, en zij maakte een zeer goeden indruk op mij!”

De jongeman wilde nog een opmerking maken, toen plotseling in de bibliotheekzaal, waar hij zich

toen bevond, met luid geraas een elektrische wekker begon af te loopen.

Charly keek verwonderd op, en riep toen uit:

„Daar is iemand aan de telefoon in het huis in de Victoria Street! Wat kan dat beteekenen?”

„Daar kan toch maar alleen Mylord telefoneeren, mijnheer Brand? Het is de lijn die rechtstreeks in verbinding staat met het huis hier, de lijn, welke Mylord en ik samen hebben aangelegd. Niemand kent daar het bestaan van!”

„Toch wel Henderson — nog een persoon!” hernam Charly op zachten toon. „Maar ik moet zekerheid hebben!”

Hij snelde naar het telefoontoestel, schakelde om, en bracht toen den hoorn aan zijn oor.

Henderson, die hem niet uit het oog had verloren, zag hem verbleeken, en hoorde hem halffluid voor zich heen zeggen:

„Mijn voorgevoel! Had ik er maar naar geluisterd!”

Hij bleef nog even in dezelfde houding staan, hing het toestel weder aan den haak, en trad op Henderson toe, die hem vol ongerustheid had aangekeken.

„Mylord verkeert in groot gevaar, Henderson! Wij moeten hem aanstonds ter hulp snellen!” riep Charly uit. „Men heeft hem in een hinderlaag gespannen — dat huis in de Tudor Street, waar de zoogenaamde schilderes woonde, is niets anders dan een val, en Mylord heeft zich er in gewaagd, alleen gehoor gevend aan zijn edelmoedigheid!”

„Dus dat jonge meisje....?”

„Is niets anders dan een laaghartige bedriegster, een handlangster van den grootsten schurk, die er op dit oogenblik in Londen te vinden is — van den Meester van het Genootschap!”

„De Gouden Sleutel?” riep Henderson uit.

„Ja Henderson! Laten wij ons in Godsnaam haasten — iedere minuut kan kostbaar zijn! Voorzie

je van alles wat er wellicht noodig kan zijn — ook een lang, sterk touw met een haak — want niemand kan zeggen waar Mylord zich op dit oogenblik bevindt! Wij gaan nu eerst naar de Victoria Street waar Irma Dubarry ons nadere inlichting zal geven!”

„Irma Dubarry?” herhaalde Henderson. „De vrouw, die Mylord het leven heeft gered?”

„Zij zelve, Henderson! En haast je nu — neem de snelste auto uit de garage, ik zal voor wapens zorgen, loopers en andere dingen, die wij misschien noodig hebben. Denk er om dat nu het leven van Mylord afhangt van onze schrandrheid en onze snelheid!”

Henderson behoefde geen verdere aansporingen — hij snelde vliëgensvlug naar de garage, en maakte een kleinen, zeer snellen renwagen in orde.

Hij had daartoe niets anders te doen dan het benzine- en het oliereservoir te vullen.

Charly vermomde zich snel door een valschen blonden baard en knevel om te hangen, greep een paar revolvers, zocht eenige loopers bij elkaar, en deed nog enkele andere voorwerpen in een geel lederen citybag, waarop hij haastig zijn jas aantrok en zich naar de garage begaf, waar Henderson hem wachtte.

Nog geen vijftien seconde later snelde de kleine wagen in pijlsnelle vaart naar het huis in de Victoria Street.

„Hadden wij eigenlijk niet dadelijk de politie moeten waarschuwen, mijnheer Brand?” vroeg Henderson, toen hij wel gedwongen was een oogenblik stil te staan, met nog andere auto's, nadat de verkeersagent zijn hand had opgeheven.

„Ik ben overtuigd, dat dit volstrekt niets zou helpen, Henderson!” antwoordde Charly hoofdschuddend. „En Irma Dubarry was van dezelfde meening. Zij weet waar het huis is, en zij verklaarde mij aanstonds, dat men Mylord daar zeker niet gevangen had, maar hem naar een andere plek had overgebracht.”

„Is het niet een weinig gevaarlijk, mijnheer Brand, dat die vrouw, die toch vroeger ook tot de Bende der Raven heeft behoord, het huis in de Victoria Street kent, en vandaar kan telefoneeren?”

„Volstrekt niet gevaarlijk, Henderson!” antwoordde Charly. „Om te beginnen zou de vrouw voor je meester door een vuur willen gaan — evengoed als jijzelf, en zelfs al nemen wij eens aan, dat zij kwaadwillige bedoelingen kon hebben — dan zou

haar dat toch niets baten, want zij weet volstrekt niet waarheen de electriche draad gaat! Zij kent ook het bestaan van de onderaardsche tunnel met het wagentje niet, evenmin als de derde ingang! Zij heeft een sleutel van de huisdeur in de Victoria Street — en dat is alles! De huistelefoon hangt in de vestibule, zij kent het getal, waarop zij de pennen moet zetten, om met Mylord te kunnen telefoneeren — en dat is alles.”

Op dit oogenblik zette de file zich weder in beweging, en voorloopig was het niet mogelijk, nog een woord te wisselen.

Tien minuten later hield de auto stil voor het huis in de Victoria Street, en aanstonds kwam Irma Dubarry aanloopen, die in een portiek van het daarnaast gelegen huis de komst van de auto had afgewacht.

Zij herkende Charly niet dadelijk, wegens zijn valschen baard, maar de jonge man noemde haar dadelijk bij haar naam, en liet haar een eigenaardig gevormd stukje metaal zien, waaraan zij Raffles of zijn beide vrienden dadelijk zou herkennen, in iedere omstandigheid.

Charly boog zich naar haar over, en vroeg toen op zachten toon:

„Hoe lang is het geleden, dat gij Raffles gezien hebt?”

„Het was kwart over drieën toen hij het huis binnenging!”

„Wist gij, dat de vrouw, die daar woonde, een bedriegster was?”

„Ik wist alleen, dat Constance Cartwright daar woonde — en dat nog pas weinige dagen. Maar toen ik John Raffles daar zag binnengaan, begreep ik aanstonds dat daar iets niet in den haak moest zijn.”

„Was er geen tijd meer om hem te waarschuwen?”

„Dat heb ik trachten te doen — maar toen was het al te laat! Zij had hem onder een of ander voorwendsel naar een andere, verafgelegen kamer gebracht, en daarna heeft zij hem weten overrompelen, toen ik al dacht, dat ik het pleit gewonnen had, door haar mijn revolver voor te houden! Zij dwong mij om heen te gaan — en ik zweer u, dat zij mij zonder mededoogen zou hebben neergeschoten als ik ook maar een oogenblik gearzeld had. En ik moest juist blijven leven, om nogmaals een poging te doen om Raffles te redden, of hem tenminste te waarschuwen!”

„En hebt gij de poging gedaan?”

„Ja.”

„Op welke wijze?”

„Ik heb van een stapel baksteen, die gebruikt werden bij den bouw van een nieuw huis, op slechts vijftig passen vandaan, een halven steen meegenomen, en dien gewikkeld in een vel papier, en dien steen heb ik door een van de venster van haar vertrek geworpen, op goed geluk!”

„Maar heeft Raffles de waarschuwing wel in handen gekregen?”

„Ja, daar ben ik zeker van, want hij stond vlak bij het raam, toen de ruit in scherven viel!”

„En gij, wat deedt gij?”

„Wel, het noodlot wilde, dat er juist een agent voorbij kwam, die natuurlijk dacht dat ik krankzinnig was en men geleidde mij naar het bureau, terwijl men mijn verzekering, dat in dat huis iets vreese lijks ging gebeuren, voor de zottepraat van een gekkin hield. Men heeft mij eenige uren op het bureau vast gehouden, en mij pas laten gaan, toen ik mij met inspanning van al mijn krachten, een uur lang rustig heb weten te houden. Zoodra men mij weder liet gaan, begaf ik mij naar het huis in de Victoria Street om u van daar af te waarschuwen!”

„Geloofst gij te weten, waar Raffles zich nu bevindt?”

„Met nauwkeurigheid kan ik het niet zeggen — maar hij kan onmogelijk ver weg zijn! In ieder geval kan men de plek waar hij zich thans bevindt, bereiken van het huis uit, waar dat ellendige schepsel woende!”

„Dan moeten wij er aanstonds heengaan!” riep Charly opgewonden uit. „Kent gij het huis?”

„Ik kwam er vandaag voor den eersten keer.”

Het gelaat van Charly vertrok.

„Gij zijt dus niet op de hoogte van de geheimen die het kan bevatten?”

„Nee, maar ik weet dat zij er zijn! Er moet zich een zeer uitgestrekt doolhof van kelders en gangen onder dat huis en de aangrenzende gebouwen uitstrekken. Ik meen mij ook te herinneren, dat de Meester van het Genootschap van den Gouden Sleutel reeds een jaar geleden het huis wilde koopen, omdat het zeer gemakkelijk in te richten zou zijn voor het doel, waarvoor hij het wilde bestemmen en juist met het oog op de kelders en gangen, die er zich onder uitstrekken en die het gemakkelijk zouden

maken te vluchten als men zich daar bevond en in het nauw werd gedreven.”

„Het doet er niet toe — dan moeten wij trachten zelve daar den weg te vinden!” riep Charly uit, die beefde bij de gedachte, dat iedere minuut vertraging Raffles den dood zou kunnen brengen.

De jonge vrouw was in de auto gestapt en Henderson kreeg in opdracht zoo snel hij kon naar het huis in de Tudor Straat te rijden, maar op veiligen afstand daarvan stil te houden.

Binnen tien minuten was de afstand afgelegd.

Het was reeds volkomen duister en daar het juist het drukke avonduur was, waarop de Londenaars zich naar het theater spoeden, behoefde men geen vrees te koesteren, dat de stilstaande auto zou opvallen.

„Kan men het huis nog op andere wijze binnentreden dan alleen aan de voorzijde?” vroeg Charly, zoodra Henderson de auto tot stilstand had gebracht.

„Er moet nog een deur aan de achterzijde zijn!” antwoordde Irma Dubarry. „Er bevindt zich een kleine tuin achter het huis en er moet daar een schutting zijn, waarin een smalle deur is. Maar zoudt gij niet beter doen aanstonds de politie in den arm te nemen, mijnheer?”

„Als wij het alleen afkunnen, neen, dan niet!” antwoordde Charly op vasten toon. „De politie maakt leven, en bij het minste teeken van onraad zou men Raffles, wanneer de ellendelingen hem ten minste al niet hebben gedood, overhoop worden geschoten! Wij moeten de schurken onverhoeds aanvallen — anders is alles verloren! Bovendien! wanneer wij de politie er bij halen, dan is voor Raffles alles gedaan! De bandieten zullen niet nalaten zijn identiteit te verraden en — aan de gevolgen wil ik niet eens denken! Wat u betreft, madame — wij moeten u verzoeken ons hier te willen afwachten en in de auto te blijven zitten! Gij zijt een vrouw — en er zal misschien zwaar gevochten moeten worden!”

„Dan blijf ik hier op u wachten — gij zult de auto ook wel nodig hebben!” zeide Irma Dubarry.

De beide mannen waren reeds uitgestapt en zonder een oogenblik te verliezen, ijlden zij naar de achterzijde van het huis.”

Inderdaad vonden zij, grenzend aan een kleine zijstraat, een vervelooze schutting, waarin zich een smalle deur bevond.

Zonder zich in het minst te bekommeren om de

weinige voorbijgangers, die zich hier bevonden, liet Charly het slot in een oogwenk openspringen met behulp van een van de loopers, nadat hij behendig een dunne elektrische draad had doorgesneden, welke hij door de deureet had waargenomen en die waarschijnlijk in verbinding stond met een of ander alarmsignaal in het huis.

Een paar seconden later stonden de beide mannen in den duisteren tuin.

Het huis, waar zich het drama had afgespeeld, scheen in volkomen duisternis gehuld te zijn, op een enkel venster op de eerste verdieping na.

Charly bracht zijn mond aan het oor van den reus en fluisterde hem toe:

„Het karonje schijnt thuis te zijn. Wij moeten haar trachten te overvallen — en haar desnoods met geweld dwingen ons te zeggen waar Mylord zich bevindt. Zij weet het natuurlijk — en God moge haar ziel genadig zijn als zij mocht weigeren ons in te lichten!”

De beide mannen waren nu de achterzijde van het huis op een paar meters afstand genaderd, toen zij plotseling stilstonden.

Er was ergens een deur opengegaan en daarachter was een flauw lichtschijnsel zichtbaar.

Een jong meisje, als dienstbode gekleed, verscheen op den drempel, met iets in de hand, een emmer of een bak, die zij blijkbaar wilde gaan ledigen.

Toen zij achter zich in de gang keek, herkende Charly haar onmiddellijk — het was het dienstmeisje, dat dienzelfden morgen de deur voor hem had geopend en dat zonder eenigen twijfel in het complot was geweest.

Charly stotte Henderson aan om hem te waarschuwen en stortte zich toen als een tijger op het jonge meisje, dat zelfs geen tijd vond een kreet te slaken, want Charly had haar dadelijk de hand op den mond gedrukt en een oogenblik later was het meisje met haar eigen boezelaar gekneveld, terwijl Henderson haar handig en afdoende de handen op den rug bond.

„Een groot geluk, James, dat de jongedame juist de deur voor ons opende! Dat bespaart ons heel wat moeite!”

Charly boog zich over het van angst krijt witte gezicht van het meisje en vroeg:

„Is Mary Stone of hoe ze dan anders mag heeten

thuis? Antwoord naar waarheid, of je hebt den langsten tijd geleefd!”

Daisy knikte snel eenige malen achtereen.

„Weet zij waar John Raffles is?”

Weer knikte het meisje.

„Kom dan mee, Henderson!” zeide Charly fluisterend.

De beide mannen beklommen de trap, hun revolvers in de vuist en slopen als katten naar een deur waaronder zij een zwak lichtschijnsel bemerkten hadden.

Charly bracht zijn oog voor het sleutelgat en richtte zich bijna aanstonds weder op, terwijl hij Henderson met een veelzeggenden blik aankeek.

Toen fluisterde hij hem toe, zoo zacht, dat de reus moeite had hem te verstaan:

„De deur zal wel op slot zijn! Werp je uit alle macht tegen het paneel — maar doe het goed, want je zult misschien geen gelegenheid hebben je poging te herhalen!”

De waarschuwing was voor den reus voldoende.

Hij ging zoo ver mogelijk achteruit en wierp zich daarna uit alle macht tegen het dunne paneel van de deur, dat krakend versplinterde, zoodat er een groot gat ontstond.

In een oogwenk had Charly zijn revolver door de opening gestoken en die op Constance Cartwright gericht, die zich met een luide schreeuw had omgewend van de tafel, waaraan zij zat te schrijven en met doodsbleek gelaat naar de vernielde deur keek.

Haar rechterhand tastte over het blad van de schrijftafel, maar bevelend klonk de stem van den jongen man:

„Geen beweging, canaille, of bij God, ik schiet!”

Hij had reeds de hand door de opening gestoken, draaide den sleutel in het slot om en gaf Henderson zodoende gelegenheid binnen te treden en de misdadigster in een oogwenk te binden.

Terwijl dit geschiedde, onderzocht Charly nauwkeurig de tafel en hij had spoedig eenige knoppen en hefboomen ontdekt, waarvan er een een stuk van den vloer voor de kamerdeur in beweging bleek te brengen, zoodat zij waarschijnlijk den nek zouden hebben gebroken als Constance den tijd vonden, het mechaniek in werking te stellen.

Hij haalde nog eenige andere hefboomen over en wendde zich toen dreigend tot de gevangene met de vraag:

„Waar is Raffles? Wat heb je met hem gedaan?”

De jonge vrouw keek hem slechts met een blik vol haat aan, maar antwoordde niet.

„Laat haar waar zij is, James, en ga mede, om het huis te onderzoeken!” beval Charly.

Na zich te hebben verzekerd dat de jonge vrouw geen lid kon verroeren, volgde Henderson den jongen man, die reeds de gang was opgesneld, achtereenvolgens eenige deuren opende en eindelijk de trap bereikte, welke hij met zijn zaklantaarn belichtte.

En daar ongeveer in het midden van de treden gaapte een groot gat. Hij begreep wel, dat hij zooeven door een van de hefboomen aan te raken, een stuk van de trap had doen verdwijnen.

„Daar moeten wij in, Henderson!” zeide hij op zachten toon tot den reus, die zich bij hem had gevoegd.

De twee mannen lieten zich voorzichtig aan het meegebrachte touw in de opening zakken, bereikten zoo den kelder en hadden de deur geopend, welke de onderaardsche gang afsloot.

Zij liepen haar teneinde en bereikten zoo de tweede deur, sterk en zwaar en met ijzer beslagen!

In een oogwenk had hij met behulp van een volkomen geruischloos werkende boor, een uitvinding van Raffles, een rond gat van ongeveer een duim middellijn in het paneel gemaakt.

Hij bracht er zijn oog voor en deinsde bijna onmiddellijk met bleek gelaat achteruit — hij had Raffles op de pijnbank uitgestrekt gezien terwijl zeven in vuurroode pijen gehulde mannen met gekruiste armen om hem heen geschaard stonden....

En zoozeer was hun aandacht gevestigd op den ongelukkige op de bank, dat zij volstrekt geen acht sloegen op de deur, waarnaar zij met hun rug gewend stonden en ook niet zagen, hoe er een ijzerdraad door het ronde gat kwam steken, aan het einde voorzien van een groote lus, waarmede zachtjes de zware grendels terug werden getrokken, die de deur gesloten hielden.

De zware deur ging open....

„Handen op!” klonk een bevelende stem. „Wie een voet durft verzetten is des doods!”

En reeds stonden Charly en Henderson in het ruime keldervertrek, de revolver in de vuist.

De bandieten hadden zich met een gebrul van

woede omgewend en reeds waren twee hunner naar een tweede deur gesneld, maar voor zij die hadden kunnen bereiken, hadden twee goed gerichte schoten hen achterhaald en neergeveld.

Maar de vijf overige bandieten hadden hun revolver reeds uit de wijde zakken van hun pijen gehaald den schoten terug.

Een kogel traf Charly licht aan de hand, maar hij verloor geen oogenblik zijn kalmte en legde vlug achtereen nog twee der schurken neder.

Wat Henderson betreft — hij had zich van een der zware stoelen weten meester te maken en wierp die met zooveel kracht naar het hoofd van een der anderen, dat de man bewusteloos ineens zakte.

De twee overigen, waaronder de Meester, schenen in te zien, dat het spel verloren was.

Met een dollen kreet van woede loste de laatste nog een schot op Raffles — maar de kogel trof het touw, waarmede Raffles op de pijnbank was vastgebonden en met een wanhopigen ruk wist de Gentleman-Inbreker zich te bevrijden.

Henderson wilde zich op den Meester werpen, maar deze ontdukte hem met buitengewoon handigheid, wierp snel de pij van zich af, die hem in het loopen zou hinderen en was met een paar sprongen bij de deur.

En enkele seconden later was hij verdwenen en vruchteloos drongen de kogels in het dikke hout van de deur....

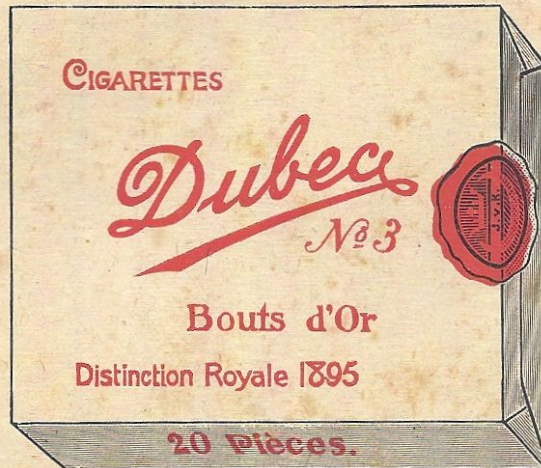
Zoo snel zij konden maakten Charly en Henderson de touwen los, die de handen en voeten van Raffles gebonden hielden en aanvaardden haastig den terugtocht, waarbij zij Raffles moesten steunen, daar de marteling, welke hij had moeten ondergaan, hem had uitgeput.

Henderson klom het eerst langs het touw naar boven.

Eenige oogenblikken later bevonden de drie mannen zich op straat in veiligheid — en de eerste de beste agent kreeg van Charly een briefje in de handen gestopt, waarin de verbaasde man inlichtingen kreeg omtrent de bandieten, welke Scotland Yard in het huis in de Tudor Street zou kunnen vinden, wanneer zij slechts wat haast verkoos te maken!

De volgende aflevering (No. 416) bevat:

TREIN No. 3219.

DUBEC No. 3

GOUD EN KURK
BESTE 3 CTS. CIGARET

GEMAAKT VAN HEERLIJKE
ECHT TURKSCHER TABAK

CIGARETTENFABRIEK J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885